

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

De auditione

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

Hæc est enim mortalium felicitas,
Dolere quam fieri queat, rarissime:

hæc, inquam, secum afferentes, minus perturbantur aut offenduntur apud philosophos audientes Mortem nihil ad nos attingere: Diuitias naturæ esse definitas: Felicitatem & vitam beatam non in multitudine pecuniæ aut opum mole, aut principatu potentiaq; consistere: sed in vacuitate doloris, affectuum animi moderatione, animique affectione naturæ finibus res omnes circumscribente. Itaq; cum propter hæc, tum prædictorum causa omnium, adolescenti in lectione poetarum bona opus est gubernatione: ne sinistra suspicione occupatus, sed præcedente potius institutione formatus, placidus ita familiarisque & amicus à poetâ ad philosophiam deducatur.

A -- ἡβερῶν, τὸ ὠραζία, τῶν τὰ ἐλάχιστα γίνεται
λυπουμένων, ἢ τὸν παρεπιόντων καὶ δυσχεραίνοντι τῶν
τοῖς φιλοσόφοις ἀκούοντες ὡς ὁ θάνατος ἑσθὲν πρὸς ἡμᾶς
καὶ, ὅ τῆς φύσεως πλοῦτος ὠραζία καὶ, τὸ βιβάμενον καὶ
μακρότερον, οὐ ζημιώτων πλήθος, ἑσθὲν ὠραζία τῶν ὄγκων,
ἑσθὲν δὲ χαί πινεῖ ἐχρῆσιν, ἑσθὲν δὲ δυνάμεις, ἀλλ' ἀλυπία καὶ
ἡσυχία παθῶν, καὶ ἀφ' ἧς ψυχῆς τὸ εἶναι φύσιν οὐκ ἔχουσα.
διὸ καὶ τούτων ἐνεκα καὶ τῶν παρεπιόντων ἀπὸ τῶν, ἀγα-
θῆς δὲ τὰ νῦν κυβερνήσεως πρὸς τὴν ἀνάγκην, ἵνα μὴ
περὶ διαβληθῆις, ἀλλὰ μᾶλλον περὶ ἀγαθῆς, ἀμύνης
καὶ φίλος καὶ οἰκεῖος ἔστω ποιητικῆς ὅτι φιλοσοφία περὶ
πέμπεται.

PLUTARCHI
de Auditione libellus.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
Περὶ τῆς ἀκούειν.

QVAM de audiendi ratione habui disputationem, eâ literis mandatâ ad te, mi Nican- der, mitto, vt quando virili sũ- pta toga è præceptorum pote- state exiisti, recte monentib.

obtemperandi modũ habeas cognitum. Nam licentia, quam nonnulli iuuenũ non probe instituti libertatẽ putant, iis qui pueros rexerant magistris ac pædagogis importuniores imponit dominos, cupiditates, inquam, quasi vinculis iam solutas. Et quomodo Herodot' ait simul cum tunica mulierem etiam verecundiã exuere: ita adolescentum quidam simul cum puerili veste pudorem ac metũ deponentes, soluto qui eos cõ- decorabat amictu, statim contumacia obruuntur. Tu vero, qui sæpenumero audiisti idem esse DEVM sequi, & parere rationi, existimare debes, eos qui sana sunt mente, ita iudicare, se, quando à pueritia ad virilem euadunt ætatem, non abiicere imperium, sed mutare imperatorem, dum loco mercede conducti aut ære empti magistri diuinũ vitæ ductorem accipiunt Rationem: cui qui parent, soli digni sunt qui pro liberis habeantur. Soli enim hi viuunt vt volunt, qui quid velle debeant didicerunt. ineruditæ autẽ & rationis expertes animi incitationes atq; actiones, exilem quandam ignobilemq; volũtatis libertatem multa cum pœ- nitentia coniunctam habent. Iam sicut qui in ciuium numerũ adscribuntur alienigenæ & omnino peregrini, multa eorum quæ fiunt reprehendũt ac inique ferũt, qui vero inquilini educatione ac cõ- suetudine sibi leges familiares reddiderunt, absq; molestia quæ suarum sunt partium obeunt, iisque sunt contenti: ita oportuit à multo tempore in philosophia enutritum, ac iam inde ab initio æta- tis adsuefactum ad percipiendum disciplinas au- ditionesque pueriles philosophica oratione per- mixtas, mansuetũ proinde atq; quasi domesticum cõferre se ad philosophiã, quæ sola virilẽ & re vera perfectum iuuenib. apponit ornatũ. Neq; iniucundũ, puto, tibi erit audire de sensu auditus. quẽ Theophrastus

C

HEN ἡγορεύω μοι ἑσθλῶν πρὸς τῆς ἀ-
κούειν, ὡς Νικάνδρε, ἀπέσταλκά σοι γρά-
μας, ὅπως εἰδῆς ἔπειθοντος ὀρθῶς ἀκούειν,
ὅτε τὸ παρεπιόντων ἀπήλλαξαι, τὸ ἀν-
δρῶν ἀπὸ πληρώσεως ἰματίων. ἀναρχία μὲν
γὰρ, ὡς ἐν τῶν νέων ἐλθόντων ἀπαιδῶσι νομίζουσι, χα-
λεπωτέροις ἐκείνων τῶν ἐν ἡμῶν διδασκάλων καὶ παιδαγω-
γῶν δεσπότης ἐφίσησι, τὰς ὀπιθυμίας, ὡς περὶ ἐκ δεσμιῶν
λυθείσας, καὶ καθ' ἑκάστην Ἡρόδοτος φησὶν ἅμα δὲ χιτῶνι συ-
εκδύεσθαι τὴν ἀδῶν τὰς γνώμην: ἕτως ἐν τῶν νέων ἅμα τὰ
δὲ παλαιῶν ἰματίων ἀποθέσθαι συνάποθέμενοι τὸ ἀδεῖσθαι
καὶ φοβέσθαι, καὶ λύσαντες τὴν κατασκευασμένην αὐτοῖς
περιβολὴν, δι' ἧς ἐμπίπτει τῆς ἀναγωγίας. οὐ γὰρ πολ-
λάκις ἀκηχεῖς ὅτι τῶν ἐπιπέσει τὸ ἐπέσθαι θεῶν καὶ τὸ πείθεσθαι
λόγῳ, νομίζε τὴν εἰς ἀνδρας ἐκ παιδῶν ἀγωγήν, ὅσα δὲ
χρῆς εἶναι τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἀποβολῆναι, ἀλλὰ μετὰ βολῆναι δὲ
χρῆτος, ἀπὸ μισατοῦ πινος ἢ δὲ γυρωμένης, θεῶν ἡγεμόνα τῆ
βίης λαμβάνουσι τὸν λόγον, ὡς τοῖς ἐποτρύουσι ἀξίον ἔστι μόνους
ἐλθόντες νομίζε. μόνους γὰρ ἀδεῖ βούλεσθαι μαθόντες, ὡς
βούλονται ζῶσι τῆς δὲ ἀπαιδῶσι καὶ τῶν ἀλόγων ὀρ-
μῆς καὶ παραξέσει ἀληθῆς ἐνεστὶ καὶ μικρὸν ἐν πολλῶν τὰ
μετανοῶν τὸ ἐκρύσειον. ἐπεὶ δὲ ὡς περὶ τῶν ἐγγεγραφομένων
εἰς τὰς πολιτείας, οἱ μὲν ἀλλοδαποὶ καὶ ξένοι κομιδῆ πολ-
λά μὲν φρονταὶ καὶ δυσχεραίνουσι τῶν ἡγομένων, οἱ δὲ ἐκ με-
τοίκων σύνεργοι καὶ συνήεις ὄντες τῶν νόμων, οὐ χαλεπῶς
παραδέχονται τὰ ἐπιβάλλοντα καὶ τέρπεισιν: οὕτως ἐδὲ πο-
λιτῶν χροῖον ἐν φιλοσοφίᾳ τῶν ἀπαιδῶν, καὶ πᾶν μά-
θημα καὶ ἀκούσμα παιδικῶν ἀπὸ δὲ χρῆς ἐπιπέσει, προσφέ-
ρεσθαι λόγῳ φιλοσόφῳ μεμνημένον, ἀμύνης καὶ οἰκεῖον ἔχειν
εἰς φιλοσοφίαν, ἢ μόνον τὸν ἀνδρῶν καὶ τέλειον ὡς ἀληθῶς ἐκ
λόγου τοῖς νέοις περὶ τῆς χροῖον. οὐ αἰ ἀπὸ τῶν δὲ οἱ μὲν σε
παρακρούσει πρὸς τὴν ἀκουστικῆς ἀγαθήσεως, ἢ ὁ Θεόφραστος

F

παθητικα(ατην ε) φησι πασων. ουτε γδ ορατων οσθεν, ουτε
 γδων, ετε αωτων, εκαστος επι φερε και τα εχασ και πλοιας
 τηλικαυτας ηλικια και λαμβανοισι τω ψυχω, κτυπων
 λινων και παταγων και ηχων τη ακρη παρουστωντων. εστι δε
 λογικωτερα μαλλον η παθητικωτερα. τη μω γδ κακια
 πολλα χωρια και μερη τδ σωματος παρεχε δι αυτων ει-
 δυσαν αφασαι της ψυχης, τη δ ερετη μια λαβη τα ωτα
 τω νεων εστιν, αν η καρα και αδρυπια κλακεια, και λο-
 ροις απικε φωλοισ αω ερχης φυλακτηται. διο και Ζε-
 νοκρατης τοις παισι μαλλον η τοις αλληταις εκελθε πε-
 ριαπην αμφωπιδας, ως εκεινων μω τα ωτα ταις πληγαις, B
 τουτων δε τοις λογοι τα ητη Διασφ Φοιμων' ουκ αιηκρια
 οσδε καφοτητα παρμωιδμος, αλλα τω λογων τοις φω-
 λοις φυλακτησαι παραγων, ωτην επτεροις χηητοις, ως παρ
 φυλακας ενταφειτας απο φιλοσοφιας, τα εηη τ μα-
 λιςα κινωμω αυτε και διαπειτομωμω χωσαν καταχειν.
 και Βιας ο παλαμος Α μωιδι, κελωδεις το χηησθαι τον ο-
 μου και φωλοθαι τον εκπεμψαι κρεας τδ ιερειου, τ γλωτ-
 ταν εζελων απεπεμψεν, ως και βλαβας και ωφελειας τδ
 λεγνν εχοντος μεγατας. οτε πολλοι τα μικρα παυδια κα-
 παφιδωπις, αλβι τε τω ωτων απλονται, και τουτοις τουτε C
 ποιη κελωοισιν, αγνητομωμοι μετα παιδιας, οη δε φιλειν
 μαλιστα τοις Δια τω ωτων ωφελωμω. επι οη γε πα-
 σης ακρασιως απειρημωμοι ο νεοι, και λογου μηδενο, γδω-
 μωμοι, ου μωμον ακαρπος αν ελος και αβλαβης Διαμωμω
 παρ ερετην, αλλα και Διασφ Φοιτο παρ ε κακια, ως παρ
 εκ χωρεσ ακινητου και ερετης αγεια πολλα της ψυχης α-
 ναδιδοις, δηλον εστι. τα γδ εφ ηδοναι ορμωας, και παρ ε τονον
 αποφιας, ου θυραιας ουδ απο λογων επεισάκτοις, αλλ
 ως παρ αυτοφωιας ετας μωμωων παθων και νοσημω πηγας,
 αν εα πω αφετοις η πεφωκασι χωρη, και μη λογοις χηη-
 τοις αφαιρων η παρ εατρειων και εαρητη τω φωσι, ουκ εστι
 ο τω ημελων εη αν ημερωατερον αι ερωτου φανειη. διο δη με-
 γαλην μω ωφελει, ουκ ελαττω δε κειδιων τοις νεοις του
 ακουην εχοντος, ομωι κελωω εχην και παρ ε αυτον αι και
 παρ ε, επτεροι Διαλεγωμαι παρ ε τδ ακουειν. επι και τουτω
 κακω τοις πλειοις χηημωμοις ορωμω, οι λεγειν ασκουσι
 ωτην ακουην εηαδιωμαι και λογου μω οϊονται μαθησιν εη και
 μελετω, ακρασιω η τοις οπασωμω χηημωμοις ωφελει-
 σαι. και τοις μω σφαιελοισιν, αμα τδ βαλην και τδ
 λαβω τω σφαιραν η μαθηταις. εν δε τη τδ λογου χηηια E
 το διασαι κελωω τδ προεαχ προτερον εστι, ως περ τδ πε-
 χειν το συλλαβειν η και κελωχειν των ρημωων. τοις μω οω
 ερησι τα απονημωμοις λοχηιας και ωδινας, απελων λινων
 και αλφων απολημωμωων ερετας λεγουσιν ειναι τω δε
 ακουην μη διωαμωμων νεων, μηδε ωφελεισαι δι ακηης ε-
 ηαδεντων, απολωμωμοις οητως ο λογοις εκπιστων,

Α κλεις αιδηλος υπαι νεφ εοσι σκεδαση. τα μω
 γδ αγεια παρ ε τω αποδοχω τω εγχομωμωω οπι κλι-
 νοισι και συνεκρεφοισιν, η εγχυσις αληθωας, μη εγχυσις
 ηρηται αυτοις δε τα λεγονη παρεχειν και στωαρμωθειν F
 τη παρ εσχη τω ακρασιω, ως μηδιν εκ φωρη τω χηησι-
 μωις λεγουμωων, ου μωμωμωμοι. ανη (ο παμωων και ερε-
 λασθαι τον εστι) μω μω πη παρ ε τυχωσι διηγεμωμωω δε πνον,
 dictorum effugiat, non discunt: sed (quod omnium maxime deridiculum est) si incidat in aliquem qui cœnam,

A omnium sensuum maxime ad motus animi cien-
 dos facere ait. neq; n. quicquam eorum quæ visu,
 quæ gustatu, quæ tactu percipiuntur, tantas metis
 alienationes, tumultus, consternationesq; affert,
 quantæ animum occupant strepitibus quibusdã
 & fragoribus & sonitibus ad aures accedentibus.
 Est tamen hic sensus magis rationi quã affectibus
 idoneus. Vitæ .n. multæ partes corporis multaq;
 loca aditum spatium que ad animam penetrandi
 præbêt. vnica virtuti qua adolescêtes arripiat anfa
 aures sunt, si quidem puræ sint, & iam inde ab ini-
 tio adulatoriarum corruptelarũ vacuæ, intactaq;
 à prauis sermonibus seruentur. Itaq; Xenocrates
 aurium munimenta pueris potius quã athletis ap-
 plicari iubebat: quod horum aures verberibus, il-
 lorũ mores verbis peruerterentur. neq; ille audi-
 tionis vacuitatem aut surditatem commendabat:
 sed hortabatur vt tantisper ab audiendis prauis ser-
 monib; abstinerentur dũ bonæ orationes tanquã
 custodes ingenio philosophiæ educatione appo-
 sita eam regionẽ occuparent quæ maxime oratio-
 ne mouetur atq; ducitur. Ac Bias quidẽ ab Amasi-
 de iussus simul & optimam & pessimam victimæ
 carnem mittere, linguam ei exsectam misit. nimi-
 rũ quia sermo & vtilitatis & damni plurimũ affert.
 Et vulgo paruulos qui deosculatur, quũ ipsi aures
 eorum tangunt, tum eos idẽ iubent facere: per io-
 cum innuentes, maxime amados esse eos qui per
 aures profunt. Nam hoc quidẽ in præoptu est, ado-
 lescentẽ ab omni exclusum auditione, vbi gustare
 doctrinam ceperit, nõ modo sterilem plane fore,
 neq; vlla virtutum editurũ germina: sed & ad vitia
 facile desciturũ, quum ex animo rudi veluti so-
 lo inculto pleraq; pullulent syluestria. Impetus .n.
 animi ad voluptatẽ ferentes, ac sinistras de labore
 suspiciones (qui non extrinsecus in animũ allabũ-
 tur aut oratione introducuntur, sed veluti indige-
 næ sunt infiniti rum affectuum ac morborũ fon-
 tes) si quis patitur laxatis habenis eo quo natura
 ducit deferri, neque bonis ea præceptis minuẽdo
 aut alio deflectendo naturam cõponat: nullum p-
 fecto animal est quod non mansuetus sit homine
 isto futurum. Quapropter, quum magnopere vti-
 le, non minus tamen periculofum, sit adolescenti-
 bus audire, operæpretium esse existimo vt quisq;
 & secum semper, & cum aliis de ratione audiendi
 colloquatur. Nam in eo quoque videmus errare
 plerosq;, quod in dicendo se exercent antequam
 se ad audiendum adsuffectrint: putantq; dicendũ
 esse disciplinam atq; meditationem, vtiliter autẽ
 quouis modo audiri. At vero qui p. læ ludum tra-
 ctant, simul & iacere & accipere pilam discunt: in
 vsu vero sermonis prius est recte accipere quã e-
 mittere. sicut cõceptio & retentio fœtus, partũ an-
 tecedat. Iam quod aues interdum irrita & quæ ze-
 phyrìa vocantur oua pariunt, in causa aiunt esse
 imperfectos & inanimatos conceptus. q autẽ au-
 dire nesciunt adolescentes, neq; vtilitatem ex au-
 ditione capere condocefacti sunt, eorum sermo
 vere inanis ac subuentaneus excidens,

Irritus, ignotus, sub nubibus euanescit.
 Et vasa quidem inclinare solent atq; obuertunt, vt
 quæ infundere volũt, recipi possint, fiatq; vere in-
 fusio, nõ effusio: seipfos vero dicenti accommodare,
 attentionemq; auditioni adhibere, nequid vtiliter

pompam, insomnium aut altercationē sibi cum alio habitam narret, taciti audiunt, & ut pergat, dicere flagitant. sin vero eosdem alius ad se trahat, ac de re vili docere, vel admonere, aut peccantem verbis corrigere, aut demit gare animo commotū cupiat, non patiuntur: sed vel contentiosē impugnant eius orationem, si victoriam sperant, vel eo omisso proripiunt se alio vbi nugas audiant, aures suas, tāquam inutilia & vitiosa vasa, quavis potius quam necessaria aliqua re implentes. Ceterū sicut equos qui recte instituunt, eos docēt frāno facile parere: ita qui pueros, ad audiendū proptos faciūt, docentq; audire multa, loqui pauca. Nām Epaminondam laudans Spintharus, aiebat, Non facile se cum alio rē habuisse qui & plurā nosset & pauciora diceret. Ac naturam aiunt propterea vnicuique nostrum duas dedisse aures, vnam linguam: quod pauciora loqui debeamus quam audire. Proinde quum vbiq; silentium adolescenti tutum sit ornamentum, maxime tum prodest quum audiens dicentem non perturbat, neque ad singula elartrat: sed etiam si oratio non probetur, sustinet tamen expectatque dum dicendi ille finem faciat: ac vbi is perorauerit, non illico contra dicere orditur, sed (vt Aeschines praecepit) spatium ei relinquit siue addendi aliquid dictis, si ita videatur, siue mutandi quidpiam vel detrahendi. Qui vero statim interrumpunt, & neque audiunt neque audiuntur, sed aduersus dicentes dicunt: ii contra decorum agunt. At qui continenter verecundēque audire adsuevit, is & quod vtile est sermonis eius percipit atque retinet, & inutile seu falsum facilius perspicit ac deprehendit, veritatisq; studiosus habetur, non contentionis, neque temerarius aut rixator. Quare non inepte quidam dixerunt, non minus studiose factum ac spiritus elatos adolescentum ex animis, quam aerem ex vtribus excutiendum esse, si quid vtile velis infundere: alioqui arrogantiae pleni inflatiq; non admittunt. Porro invidia cum liuore quodam & malevolentia nullam ad rem vtiliter adhibetur, sed omnibus bonis impedimento est: pessimus autem affessor est auditori atque consiliarius. quia enim inuidi quavis potius re delectantur quam recte dictis, ita fit quae vtiliter dicuntur, molesta eis reddantur, & iniucunda, neq; approbentur. Et vero quem diuitiae, gloria, aut pulchritudo aliorum vrit, is tantum inuidus est. moleste enim fert res aliorum secundas. Qui orationi bonae inuidet, hunc sua ipsius bona excruciant animi. Sicut enim lumen videntium, ita sermo audientium bonum est, si velint amplecti. Sed inuidiam aliarum rerum, incompositae aliae quaedam & prauae animi affectiones efficiunt. quae aduersus dicentes inanem ob gloriae cupiditatem ambitionemque iniustam concipitur, hoc modo affectum ne attendere quidem animum orationi finit: sed tumultuatur, mentemque circumagat simul & suos habitus considerantem & exquirentem an dicentis faciendae cedant, simulque in alios intuentem an delectentur & mirentur dicentem: iuxta consternatam laudibus & frementem aduersus auditores, si probant dicentem. Eademque quae dicta sunt dimittit, quia molesta est eorum recordatio: & turbata ac tremens reliqua audit, sollicita ne prioribus sint meliora. ac tum maxime finem orationis fieri optat, quum optima dicuntur.

A ἢ πομπῶ, ἢ ὄνειρον, ἢ λαιδεῖαν γενησὶν αὐτῶν πρὸς ἄλλον, ἀκροῶνται σιωπῇ. καὶ πρὸς ἑλπίσιν αὐτῶν αὐτοῖς ὅτι πρὸς αὐτὸν διδάσκει ἢ τῶν χρησιμῶν, ἢ παρὰ τῆν δέοντων, ἢ νοσητῆ πλημμελειῶν, ἢ κατὰ πρῶτην χαλεπαίνοντες, οὐχ ὑπομένουσιν, ἀλλ' εἰ μὴ δύνωσιν φιλοτιμούμενοι πρὸς ἡμέτερον διαμαρτυροῦντες τὸν λόγον, εἰ δὲ μὴ, φθίζοντες ἀπίσιν πρὸς ἑτέροις λόγου καὶ φλυαροῦς, ὡς ἀγρία φαῦλα καὶ σαθρὰ τὰ ὤπα πτότων μᾶλλον ἢ τῶν ἀγαθῶν ἐμπιπλάντες. τὰς μὲν οὖν ἵπποις οἱ καλῶς τρέφοντες, ὑπόμους τῶν χαλιῶν, πῶς δὲ παιδάς, ὑπὸ τοῖς τῶν λόγων παρέχοισι, πολλὰ μὲν ἀκροῦν, μὴ πολλὰ δὲ λέγειν διδασκομένους. καὶ γὰρ τὸν Epaminonda οὗ Σπίνθαρος ἐπαμῶν, ἔφη μῆτε πλείονα γινώσκοντι, μῆτε ἐλαττονα φηγομένω ραδίως ἐπιτυχεῖν ἑτέρω. καὶ τὴν φύσιν ἡμῶν ἐκάστω λέγεισι δύο μὲν ὤπα δοῦναι, μίαν δὲ γλωτταν, ὡς ἐλαττονα λέγειν ἢ ἀκροῦν ὀφείλοντι. πρὸς τὰς μὲν οὖν τῶν νέων κόσμος ἀσφαλῆς ὅστιν ἢ σιωπῇ, μαλιστα δὲ ὅταν ἀκροῶν ἑτέρω μὴ σιωπῶσθαι, μὴ δὲ ἔξυλακτῆ πρὸς ἑαυτον, ἀλλὰ καὶ ὁ λόγος ἢ μὴ λίαν ὑπερῶς, ἀνεχθῆται καὶ πρὸς ἡμῶν παύσασθαι τὸν ἀγαθὸν ἡμῶν καὶ παυσανόμου, μὴ ὑπερῶς ἐπιβᾶλλον τῶν ἀπὸ τῆν σιωπῆ, ἀλλ' (ὡς Αἰσχίνης φησὶ) ἀφαιρήσει τὸν εἶτε πρὸς τῶν π βούλοισι τοῖς λελεγεμένοις ὁ εἰρηκῶς, εἶτε μεταθέσθαι καὶ ἀφελθῆναι. οἱ δὲ ἄλλοις ἀπὸ τῶν ποιητῶν, οὔτε ἀκροῦντες, οὔτε ἀκροῦμενοι, λέγοντες δὲ πρὸς λέγειν, ἀσχημονοῦσιν. ὁ δὲ ἐγκρατῶς καὶ μετ' ἀποδοῦς ἀκροῦν ἐπιθεῖς, τὸν μὲν ὀφέλιμον λόγον ἐδέξατο καὶ κατέχευε, τὸν δὲ ἀχρηστον ἢ ὑπερῶν, μᾶλλον δεῖδε καὶ κατεφώρεσε, φιλαλήθης φανείς, οὐ φιλόνηκος, οὐδὲ πρὸς πηκῆ καὶ ὑπέρις. ὅταν οὐ κακῶς εἶποι λέγεισιν ὅτι δεῖ τῶν νέων μᾶλλον ἐκπνευματωῖν τὸ οἶμα καὶ τὸν τύπον, ἢ τῶν ἀσκῶν τὸν ἀέρα, τοῖς εἰσέχειν πρὸς ἡμῶν χρησιμῶν εἰδῆ μὴ, γέμοντες ὄγκου καὶ φυσήματος, οὐ πρὸς δεχόμενοι. φθόνος τῶν ἡμετέρων βασιλικῆς καὶ δυναστείας, ὅσθεν μὲν ἔργω παρών, ἀγαθόν, ἀλλὰ πᾶσιν ἐμπόδιος τοῖς καλοῖς, κακιστὸς δὲ ἀκροῦμενῶν παρῶν καὶ σύμβουλος, ἀπαιρῆ καὶ ἀπὸ τῆν καὶ δυσπρὸς δεκτῶν ποιῶν τὰ ὀφέλιμα, δεῖ τὸ πᾶσι μᾶλλον ἡδεσθαι τοῖς φθονοῦσιν ἢ τοῖς εὐ λεγομένοις. καίτοι πλοῦτος μὲν ὄντα δακνῆ, καὶ δόξα καὶ κέλευς, ἑτέροις ὑπερῶν, φθονερός ὅστι μόνον (ἀχρηστα γὰρ ἄλλων ὑπερῶν) ὅς λόγῳ καλῶς λεγομένω δυσχεραίνων, ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀγαθῶν ἀπαιρῆται. ὡς γὰρ τὸ φῶς τῶν βλέπόντων, καὶ ὁ λόγος τῶν ἀκροῦντων ἀγαθόν ὅστιν, ἀβούλωνται δεχόμενοι. τὸν μὲν οὖν ἐφ' ἑτέροις φθόνον ἄλλα ἡνὲς ἀπαιρῆσθαι καὶ κακῶν ἀφαιρῆσθαι ἐμπόδοισιν, ὅς πρὸς τοῖς λέγειν ἐκ φιλοδοξίας ἀκαίρου καὶ φιλοτιμίας ἀδίκου ἡμῶν, ὅσθεν πρὸς ἑαυτὸν εἶ τῶν λεγομένοις τῶν οὐτῶν ἀχρηστον, ἀλλὰ ἰσορροπῆ καὶ πρὸς πᾶσι τῶν ἀχρηστον, ἀμα μὲν τὴν ἑαυτῆς ἔξιν ἐπισκοποῦσαν, εἰ λείπεται τῆς τῶν λέγοντος, ἀμα δὲ τοῖς ἄλλοις ἐπιβλέπουσιν, εἰ ἀχρηστον) καὶ διαμαρτυροῦσιν, ἐκ πληροῦς μὲν τε ὑπὸ τῶν ἐπαμῶν, καὶ ἀνελαίνοισαν πρὸς τοῖς παρόντας ἀνὰ πτότων) τῶν λέγοντων τῶν δὲ λόγων τοῖς μὲν εἰρημένοις ἔωσαν καὶ πρὸς ἡμῶν, ὅτι λυποῦσι μνημονοῦμενοι, πρὸς δὲ τοῖς ἐπιτόντας ἀχρηστον μὲν καὶ βέμουσιν, μὴ τῶν εἰρημένων βελτίονες ἡμῶν, πρὸς δὲ δεκτῶν παύσασθαι τοῖς λέγοντας, ὅταν καλῶς λέγασιν.

λοφείσθαι δὲ τῆς ἀκροάσεως, πρὸς ὅσων τῶν εἰρημίων οὐ-
 σαν, ἀλλὰ τὰ φωνὰς καὶ διαφασίς τῶν παρόντων ἐπιψιφί-
 ζουσι καὶ τοὺς μὲν ἐπαμειβόμενοι, ὡς περὶ ἐμμετῆ φάγουσαν
 καὶ ἀποπιδύουσαν πρὸς τὴν γουσαν δὲ ἐξ, συναγελαζομένην
 τοῖς ψέγουσι τὰ εἰρημία καὶ διαφασίς. αὐτὸς δὲ μηδεὶ
 διαφασίς, πρὸς ἀβάλλουσαν νεώτερος πινὰς, ὡς ἀμύμον
 εἰρημίας εἰς τὸ αὐτὸ καὶ δυνάτωτερον, ἕως διαφασίς
 καὶ λυμναυῶν τὴν ἀκροάσιν, ἀχρῶν ἐαυτῆ καὶ ἀτόνητον ἀ-
 παρτάσται· διὸ δὲ τῆ φιλικία πρὸς τὴν φιλοδοξίαν οὐτε-
 σάμωρον ἀκροάσται τὸ λέγοντες ἰλεων καὶ παρῶν, ὡς περὶ ἐφ'
 ἐστίασιν ἰεραὶ καὶ θυσίας ἀπαρχῶν παρὰ φημιμένον, ἐπαμ-
 νοῦντα μὲν οἷς ἐπιτυγχάνει τὴν δυνάμιν, ἀγαπῶντα δὲ τὴν
 πρὸς ἑμῶν αὐτὴν τὴν φέρων εἰς μέσον ἀ γινώσκῃ, καὶ πεί-
 θητος ἐτέροις δι' ὧν αὐτὸς πέπεισται. τοῖς μὲν δὲ καπορτου-
 μένοις ἐπιλογισθῶν ὡς οὐκ ἀπὸ τύχης ὁδὸ ἀτομάτως,
 ἀλλ' ἐπιμελεία καὶ πόνα καὶ μαρτίσ καπορτουῦνται. καὶ
 μμητέον ταῦτα θυμάσθαι γε δὴ καὶ ζηλωτῶν. τοῖς δ'
 ἀμύμονοις ἐφιστάται καὶ τὴν διαφασίς ὑφ' ἀνάγκη
 καὶ ἴσταν ἢ πρὸς ἐπιγίνεον. ὡς γὰρ ὁ Ξεινοφῶν φησι τοῖς
 οἰκονομικῶν καὶ ἀπὸ τῶν φίλων οἰνάσθαι καὶ ἀπὸ τῶν ἡθρῶν
 οὕτως τοῖς ἐξηγητῶν καὶ πρὸς ἐχθρῶν, οὐ μόνον καπορ-
 τουῦτες, ἀλλὰ καὶ διαμύμοντες ὡφείδουσι οἱ λέγοντες.
 καὶ γὰρ διαφασίς ἀπέλα, καὶ ῥήματος κειότης, καὶ ῥή-
 μα φορτικόν, καὶ πλοῖσι μετὰ χρεῶν ἀπειροκαλῶ πρὸς
 ἕσπαινον, καὶ ὅσα τοιαῦτα, μᾶλλον ἀκροάσταις ἐφ' ἐτέρων, ἢ
 λέγουσιν ἐφ' ἐαυτῶν κατὰ φημι. διὸ δὲ μετὰ φημι τὴν
 ἀμύμον ἐφ' ἐαυτοῖς ἀπὸ τῶν λέγοντος, ἀσχετοῦντα εἶναι
 πλοῖτον λατάνοι ἀμύμοντες. ῥᾶσον γὰρ ὅτι τῶν οἰ-
 πων ὁ μέμψασθαι τοῖς πλοῖσι ἀχρῶν τε καὶ κειῶν γι-
 νόμων, ἀμὴ πρὸς πινὰ διορθῶσιν ἢ φυλακίῶν ἀπαφῆται
 τῶν οἰμῶν. καὶ τὸ τῶν Πλάτωνος οὐκ οἰκνῶν ἀεὶ πρὸς αὐ-
 τὸν ἐπὶ τῶν ἀμύμοντων ἀπαφῆσθαι. ἢ που ἀρ'
 ἐγὼ τοιοῦτος; ὡς γὰρ οἱ τοῖς ἔμμετῆ πλοῖσι ἐλλὰ μ-
 ποῖντα τὰ ἐαυτῶν ὁρῶν. ἕτως ὅτι τῶν λέγων δὲ τοῖς ἐαυ-
 τῶν ἐφ' ἐαυτῶν ὁρῶν, ἵνα μὴτε ἀγαν δρασεως
 καπαφρονῶν ἀλλων, αὐτοῖς τε πρὸς ἐαυτῶν ἐν τῶν λέ-
 γων ἐπιμελέσθων. χρεῖσι δὲ πρὸς τὸ καὶ τὸ τῆς πα-
 ρεβολῆς, ὅταν ἡρόδοτος κατ' αὐτοῖς ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως,
 καὶ λαβόντες τῶν μὴ καλῶς ἢ μὴ ἰκανῶς εἰρημίας δόχου-
 των, ἐπιχρῶν εἰς τὸ καὶ πρὸς ἐαυτῶν αὐτοῖς, τὰ μὲν
 ὡς περὶ ἀπληροῦν, τὰ δὲ ἐπαμειβόμενοι, τὰ δὲ ἐτέροις φρα-
 ζῶν, τὰ δὲ ὅλως εἰσφέρῃν ὅτι ἀπαρχῆς πρὸς ἀμύμοντες
 τὴν ἀποφῆσιν. ὁ καὶ Πλάτων ἐποίησε πρὸς τὸν Λεῖτου
 λόγον. ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν οὐ χαλεπὸν, ἀλλὰ καὶ πάνυ ῥα-
 διον, εἰρημίας λόγῳ τὸ δὲ ἕτερον ἀνταναστήσῃ βελίονα,
 παντάπασιν ἐργῶδες. ὡς περὶ ὁ Λακεδαιμόνιος ἀκούσας ὅτι
 Φίλιππος Ὀλυμπίον κατέσχευεν, Ἄλλ' οὐκ ἀσπῆσθαι γε
 τοιαύτην ἐφ' ἑπὶ πόλιν ἐχθρῶν ἀμύμοντες. ὅταν ἐν τῶν ἀχρῶ-
 λέγουσιν, πρὸς τὴν αὐτὴν ἀποφῆσιν μὴ πολὺ φανώμεθα
 τῶν εἰρημίων διαφασίς, πολὺ τῶν κατὰ φημι ἀφαρῶ-
 νων, καὶ τὰ χρεῖσι καλοῦνται τὸ αὐτὰ δὲ ἡμῶν καὶ φίλων ἐν
 τῶν τοιαύταις ἐλεγχόμενον ἀπὸ παρεβολῆς. τῶν τοῖνυν κα-
 τὰ φημι τὸ θυμάσθαι ἀπὸ κειῶν, ἀγνοῦντες μὲν ὅτι δὴ που καὶ ἡμερωτέρας φύσεως, δὲ ἵνα μὴ ἐφ' αὐτὸ μι-
 κρῶς ἀλαβείας, τὰ καὶ ἵνα μὴ ἐξουσίας, ὅσα οἱ μὲν κατὰ φημι καὶ δρασεως, ἢ πῶν ὡφελουῶντα ἀπὸ τῶν λέγοντων,

A & finita auditione, nihil dictorum considerat, vo-
 ces tantum & affectiones presentium supputat, ac
 laudantes quasi furore cōcita fugiens vitansq; re-
 prehendentibus ac peruerterentibus dicta accurrēs
 & se ad socians: aut, si nihil peruerterit, iuniores a-
 liquos cōparans, qui videantur eadē de re melius
 ac maiore cū vi dixisse, donec tandem corruptam
 vitiatamq; auditionē profus inutilē sibi effecerit.
 Oportet ergo factis studio audiendi cū ambitione
 induciis, placido animo audire, tanquam ad sacrū
 conuiuium aut sacrificii primitias inuitatū, vim-
 que oratoris, sicubi scopum suum assequutus est,
 collaudare: in reliquis boni consulere studium e-
 ius qui quæ norat in med. um protulerit, iisq; mo-
 uere auditores voluerit rationibus quibus ipse fu-
 erat motus. Quæ dicta sunt præclarè, nō debet au-
 ditor fortunæ aut casui imputare, sed studio, dili-
 gentiæ, laboriq; accepta ferre, eaq; cum admirati-
 one & æmulatione imitari: vbi peccatum est, cau-
 sas & originem erroris circumspecte perquirere.
 Sicut. n. Xenophon ait bonis rei familiaris tracta-
 toribus & ab amicis cōmodari & ab inimicis: ita
 vigili & attento auditori non modo recte, sed et-
 iam vitiose differentes profunt. Vilitas enim fen-
 tētia, vanitas vocabuli, figura importuna, eruptio
 C eum inepto gaudio ad laudem, & alia id genus,
 magis audiendo alios deprehenduntur quam di-
 cendo. Itaque culpa à dicente nobis est in nos
 transferenda, videndumque an nostrum nos ali-
 quod tale fallat vitium. Nihil enim facilius est
 quam reprehendere alium. quod inutiliter fit, &
 vanum est, nisi ad emendandos aut vitandos simi-
 les lapsus referatur. Itaque aliorum peccata confi-
 deranti in promptu sit tibi Platonium illud occi-
 nere. Numnam & ego fortasse talis sum? Quæ ad-
 modum enim in oculis aliorum nostros refulgere
 D cernimus: ita in orationibus aliorum contemplari
 formam nostrā debemus: vt neque nimis auda-
 cter alios contempnamus, & ipsi in dicendo nos
 maiori cum diligentia obseruemus. Vtilis est hac
 in re etiam comparatio, vt quum soli sumus post
 auditionem, eorum aliquid quæ non recte aut nō
 sufficienter dicta putamus relinquentes, conemur
 idem tractate argumentum, aggrediamurque vel
 implere, vel contingere, vel aliter dicere, vel pror-
 fus noua oratione persequi: quod Plato fecit Ly-
 sia oratione proposita. Non enim difficile est o-
 rationem alterius improbare, sed oppido procli-
 ue factu: meliorem autem eius loco reponere, id
 E vero perquam magni est laboris. Qua ratione
 Spartanus ille quum Philippus diceretur Olyn-
 thum euertisse, Atqui (ait) ille profecto talem
 urbem condere non possit. Quando igitur in
 differendo de eadem materia sentiemus nos non
 multum præstare iis qui antè dixerant, à con-
 temnendo valde retrahemur: & superbia qua
 nobis placeamus ipsi in huiusmodi contentioni-
 bus, redarguta, facile reprimetur. Contemptui
 admiratio est aduersa, quæ cadit in aequiora
 & mansuetiora ingenia. verum hic quoque non
 F cautio. quatenus nimirum contemptores & fe-
 roces minus vilitatis audiendo sibi comparant:

ad admirationem autem propēsi atque simplices A
 facilius damno afficiuntur. Et Heraclēti dictum
 non improbat, Stupidum hominem quavis o-
 ratione percelli. Oportet vero laudem candide
 tribuere dicenti : orationi fidem cautē adhibere,
 ac dictionem quidem & actionē xquo animo &
 simpliciter spectare : vtilitatem autem & veritatē
 eorum quæ dicuntur, accurato acriq; iudicio per-
 pendere, vt & qui audiunt, odio vacent, & qui di-
 cunt, nihil damni afferant. nā multas falsas & ma-
 las opiniones benevolentia erga dicentes, eorū ve
 apud nos autoritate inducti in errorem, amplecti-
 mur. Spartanorum principes quum sententiā ho- B
 minis parū laudatæ vitæ approbarēt, alteri specta-
 tæ vitæ morumq; eam pronuntiandam mandaue-
 runt: recte admodum & ciuilitate populū ad fue-
 facientes vt moribus potius quā verbis consulentiū
 duci studerent. Sed quæ in philosophia dicuntur,
 ea oportet existimatione eius qui dixit detra-
 cta, seorsim per se examinari. Vt enim in bello, ita
 etiam in auditione multa sunt inania. Etenim can-
 nicies dicētis, gestus, supercilium, sui iactatio, ma-
 xime autē vociferationes ac tumultus & saltatio-
 nes eorum qui intersunt, faciunt ad percellēdum
 imperitum auditorē atq; adolescentē, veluti fluxu
 quodam abreptum. Ipsa etiā dictionis quippiā
 ad decipiendum conducens, si rebus applicetur
 suaui ac copiosa & cum fastu aliquo atque appa-
 ratu. sicut enim eorum qui ad tibiam canunt, er-
 rores plerique latent auditores : ita abundans at-
 que ornatu superbiens dictionis animū auditoris
 præstringit, ne rem de qua agitur intelligat. Et
 Melanthius quidem interrogatus (vt aiunt) de
 Diogenis tragœdia, negabat se eam videre, quod
 vocabula eius conspectū intercluderent. Sed ple-
 rorumq; sophistarum orationes atque declamati-
 ones non vocabulis modo tanquam cortinis ve-
 lant sententias, sed vocem quoque accuratis qui-
 busdam sonis ac mollitie & cantillationibus illi
 edulcantes, Bacchicum quendam furorem in au-
 ditorum animis concitant, eosque transuersos
 abripiunt: pro vana quam adferunt voluptate, va-
 niozem etiam gloriolam reportantes. itaque illis
 vsuuenit id quod Dionysium ferunt dixisse:
 qui quum citharædo cuidam præclara cum ap-
 probatione cantanti inter audiendum magna
 quedam dona promisisset, deinde nihil dedit, per-
 soluisse se iam ei gratiam dicens: qui quanto tem-
 pore canens delectasset, tanto etiā spe fuisset oble-
 ctatus. Atque hoc stipendium tales auditiones di-
 centi rependūt. Is enim in admiratione est quan-
 diu delectat, deinceps simul cū auditione desinit
 & voluptas & dicentis existimatio. & alter tēpus,
 alter vitā frustra perdidit. Proinde oportet copia
 & vanitate dictionis remota, ipsum persequi fru-
 ctum, imitariq; non eas quæ ferta plectunt mulier-
 culas, sed apes. Ille enim florida & odorata sectan-
 tes folia, conferunt atq; pertexunt opus, iucundū
 quidem illud, sed in diem duntaxat durans, atq; in
 frugiferum: hæc, sæpenumero prata peruolantes,
 violarum, rosarum, hyacinthorumque copia con-
 dita, in thymum asperrimum atque gustus acerrimi
 deferuntur, eique adfident mel meditantes fla-
 uum : perceptoque vtili succo ad suum reuolant
 opus. Eo itaq; modo debet sincerus artifq; studio-
 sus auditor omittere florida & luxuriosa verba,
 érρη. οὕτω δὲ δει τὸν φιλόπυχον καὶ καταρῶν

οὐ δὲ θαυμασιχοὶ καὶ ἀκαχοὶ, μάλλον βλάπτονται. καὶ
 τὸν Ηρακλέτην οὐκ ἐλέγχουσαν εἰπόντα, βλάξαι ἀδελ-
 φος ὅτι πολλὴ λόγων ἐπιποῖσθαι φιλεῖ. δεῖ δὲ τὸν μὲν ἐ-
 παυνοῦν ἀφελῶς τοῖς λέγουσι, τὴν δὲ πίστιν διλαβῶς
 περιεῖσθαι τοῖς λέγουσι, καὶ τῆς μὲν λέξεως καὶ παρφο-
 ρῆς τῆς ἀγωνιστικῆς, διμυρῆ καὶ ἀπλοῦν εἶναι θα-
 τῶν, τῆς δὲ ῥητέας καὶ τῆς ἀληθείας τῆς λέγουσθαι ἀκεί-
 βῃ καὶ πικρὸν ἐξετάσῃ. ἵν' οἱ μὲν ἀκούοντες, μὴ μισῶ-
 σιν, οἱ δὲ λέγοντες μὴ βλάπτονται, ὡς πολλὰ ψευδῆ καὶ πο-
 νηρὰ δόγματα λαθρανῶν ἀνοήτων καὶ πίσει τῆ πρὸς τοῖς
 λέγουσθαι ἐκδεχόμενοι. οἱ μὲν οὖν Λακεδαιμονίων εἰ-
 χοντες, ἀδρὸς οὐκ εἰς βεβιωκῆτος γνώμην δοκιμάσαν-
 τες, ἑτέρω παρσοπίξαν εἰπεῖν διδοκιμοῦντι πρὸς τὸν
 βίον καὶ τὸ ἦθος ὀρθῶς πόρῳ καὶ πολιτικῶς ἐτίζοντες
 τὸν δῆμον ὑπὸ τοῦ ἔργου μάλλον ἢ τῆς λέγου τῆς συμ-
 βουλεύοντων ἀγαθῶν. τὸς δὲ εἰ φιλοσοφία λόγους ἀ-
 φαμερῶντα καὶ τὴν τῆς λέγουσθαι δόξαν αὐτοῦς ἐφ' ἐαυ-
 τῶν ἐξετάζειν. ὡς γὰρ πολέμου καὶ ἀκροάσεως πολλὰ
 τὰ κενὰ ὅτι καὶ γὰρ πολλὰ τὸ λέγουσθαι, καὶ πλάσμα-
 τα, καὶ ὄφρῃς, καὶ παρσοπία, μάλιστα δὲ ἀκροαγῆ
 καὶ οἱ ἄρῳβοι καὶ τὰ πηδῆματα τῆς παρῶντων, σωεκ-
 πλήθει τὸν ἀπειροῦ ἀκροατῶν καὶ νέον, ὡς περ ὑπὸ
 ῥόδατος παρσοπῶντων. ἐχθρὸς δὲ καὶ ἡ λέξις ἀπατη-
 λὸν ὅταν ἡδεῖα καὶ πολλὴ καὶ μετ' ὄγκου ἴνους καὶ κατα-
 σκῆς ἐπιφέρῃται τοῖς παρῶντων. ὡς γὰρ τῆς ὑπὸ
 αὐλοῦ ἀδόντων αἱ πολλὰ τοῖς ἀκούοντας ἀμυρῆαι ἀφα-
 φῶνται, οὕτως παρσοπῆ καὶ σοβαρὰ λέξις ἀπλάμ-
 πι τὰ ἀκροατῆ πρὸς τὸν δῆλον. ὁ μὲν γὰρ Με-
 λανθίος, ὡς εἶκε, πρὸς τῆς Διοχῆους τραγωδίας ἐρωτη-
 ρῆς, οὐκ ἔφη καταδεῖν αὐτῶν ὑπὸ τῆς ὀνομασίαν ἐ-
 πιπαρσοπῶντων. αἱ δὲ τῆς πολλῶν ἀφελῆεις καὶ με-
 λέται σοφιστῶν, ἐμόνον τοῖς ὀνομασίαν παρσοπῶντων ῥη-
 τῶν ἀφελῆμασθαι, ἀλλὰ καὶ τὴν φωνῆν ἐμμελείας
 ἴσῳ καὶ μαλακῆτος καὶ παρσοπῶν ἐφῆδῶντες ἐκ-
 βακχεύουσι καὶ παρσοπῶν τοῖς ἀκροατοῖς, κενῶν ἡ-
 δονῶν διδόντες, καὶ κενωτέρῳ δόξαν ἀπλάμβανον-
 τες. ὡς τε αὐτοῖς συμβαίνει τὸ ὑπὸ Διονυσίου ῥηθέν.
 οὐκ εἶκεν, ὡς εἶκεν, διδοκιμοῦντι καθαρωδῶ παρσοπῶν
 θεῶν ἐπαγγελῆμασθαι δωρεῆς ἴνας μεγάλας, ὅτερον
 οὐδὲν ἔδωκεν, ὡς ἀποδεδωκῆς τὴν χάριν. Ὅσον γὰρ (ἐ-
 φῆ) ῥηθῶν ἀφραγῆς ἀδῶν, τοσοῦτον ἔχαρες ἐλπίζων.
 τοσοῦτον δὲ τὸν ἔρανον αἱ τοιαῦτα πληροῦσιν ἀκροάσεις
 τοῖς λέγουσι. θαυμάζοντα γὰρ ἐφ' ὅσον τέρποισιν, εἴπα
 ἅμα τῆς ἀκροῆς ἐξερρῶν τὸ ἡδῶ, καὶ κείνοισ παρσοπῶν-
 πην ἡ δόξα, καὶ μάλιστα τοῖς μὲν ὁ ῥηθῶς, τοῖς δὲ καὶ ὁ
 βίος ἀνάλωται. διὸ δεῖ τὸ πολὺ καὶ κενὸν ἀφαμερῶντα τῆς
 λέξεως, αὐτὸν διώκειν τὸν καρπὸν καὶ μιμεῖσθαι μὴ τὰς
 φεφῆπλοχῆς, ἀλλὰ τὰς μελίσθαι. αἱ μὲν γὰρ ὅτι νοῦσθαι
 τὰ ἀληθῆ καὶ βίωδῆ τῆς φύλων, σωείροισι καὶ ἀφελῆ-
 κροισιν ἡδῶ μὲν, ἐφῆμερον δὲ καὶ ἀκαρπὸν ἔργον. αἱ δὲ, πολ-
 λάκις ἴων καὶ ῥόδαυ καὶ ὑακίνθων ἀφελῆμασθαι λειμῶνας,
 ὅτι τὸν τραγῆσθαι καὶ ὀρῆμασθαι ἴμνον καταίροισι, καὶ
 τοῦτω παρσοπῶντων, ξανθὸν μέλι μηδοῦμασθαι καὶ λα-
 βοῦσθαι ἡ τῆς ῥηθῶν, ἀποπέτονται πρὸς τὸ οἰκῆον
 ἀκροατῶν τὰ μὲν ἀληθῆ καὶ τρυφερὰ τῆς ὀνομασίαν,

καὶ τῶν πραγμάτων τὰ δραματικὰ καὶ ποιητικὰ, κη-
 φείων βοτάνην σοφιστικῶν τῶν ἡγεμόνων ἐστίν, αὐτὸν ὅτι τῆς
 συχῆ κατὰ δὲ μῦθον εἰς τὸν νοῦν τῆς λόγου, καὶ τὸ δὲ λέγειν τῆς
 λέγοντος, ἔλκειν ἀπ' αὐτῆς τὸ χρησίμῳ καὶ ὠφελίμῳ με-
 μητόν ὡς οὐκ εἰς τὰ εὖ οὐδὲ ὠδεῖον, ἀλλ' εἰς ὁρῶν καὶ
 διδασκαλῶν ἀφίκεται, τὰ λόγῳ τὸν βίον ἐπιδουλοῦσθαι
 νος. ὅτι δὴ καὶ ποιητικῶν ἐπίσκεψιν καὶ κρίσιν τῆς ἀκροά-
 σεως ὅτι αὐτῶν, καὶ τῆς αὐτῶν διαφύσεως, ἀναλογίζο-
 μῶν εἴπῃ τῶν παθῶν γέρονε μαλακώτερον, εἴπῃ τῶν ἀμαρῶν
 κρυφώτερον, εἴ τῆς ἀρετῆς, εἴ φρόνημα βέβαιον, εἴ πρὸς ζῆτιν
 καὶ τὸ καλὸν εὐδουσιασμός. οὐ γὰρ οὐκ κρυφίῳ μὲν ἀναστὰ-
 τα δεῖ τὰ κατὰ τὴν ἡμετέραν, καὶ τῆς κεφαλῆς ἀφαιεῖται,
 τὴν αὐτοκροῖν τῶν περὶ τὴν ἐπισκοπῆν καὶ τῆς κρυφῆς τὴν
 διαφύσεως ἐκ ἀκροάσεως ἀπὸ τῆς καὶ ὁρῶν, οὐκ ὁρῶν
 ἀφορᾶν καὶ πρὸς ἑαυτὸν, καὶ ἀμαρτανόνα πλὴν ψυχῆς, εἴ-
 πῃ τῶν ὁχληρῶν ἀποτηρήσει καὶ αὐτοκροῖν, ἐλαφροτέρῳ γέ-
 ρονε καὶ ἡδύων. Οὐτε γὰρ βαλακίου (φρονὶ ὁ Α' εἰς τῶν) ἔτε
 λόγου μὴ κατὰ τὸν ὄφελός ἐστιν. ἡδέα δὲ μὲν οὐκ ἔτε
 λόγων ὠφελούμῳ ὁ νέος. οὐδεὶ δὲ τὸ ἡδύ, τῆς ἀκροάσεως
 ποιείσθαι τέλος, οὐδὲ εἶσθαι δεῖν ἐκ ὁρῶν ἀπτεῖναι φιλο-
 σόφου μινυεῖσθαι καὶ γεγαυρόν, ὅσοι ζῆτιν μινυεῖ-
 σθαι δεόμενον ἐμφορῆς καὶ κατὰ πλάσματος, ἀλλὰ χάσει
 ἔχῃν ἑαυτὸς ὡς ἀπὸ καπνῶ σμῆνος, λόγῳ δριμύ τῶν δια-
 νοιᾶν ἀχλύος πολλῆς καὶ ἀμβλύτητος γέμουσαν ἐκκα-
 θάρη. καὶ γὰρ εἰ τοῖς λέγουσι πρὸς τὴν μὴ πρὸς τὴν ἀπασιν ἡ-
 δονίῳ ἐχούσης καὶ πιθανότητα λέξεως τῶν ἀμελεῖν, ἐλά-
 χιστα τούτῳ φρονεῖσθαι ἐστὶ τὰ νέω, τὸ γὰρ πρῶτον. ὕστερον δὲ
 πού, κατὰ τὸν οἱ πίνοντες ὅταν παύσωνται διψῶντες, τότε
 τὰ τῶν ὄφελμα τῶν ἐκ πομῶν ὑποτρωῖσθαι καὶ εἰς ῥέφουσιν,
 οὕτως ἐμπληροῦσθαι δογμῶν καὶ ἀναπνέουσαι, ὁ δὲ τῶν
 λέξιν, εἴπῃ κρυφῶν ἐχέει καὶ αὐτοκροῖν, ἐπισκοπῆν. ὁ δὲ ὁρῶν
 ὅτι ζῆτιν μὴ τοῖς πρὸς τὴν ἐμφορῆς, ἀλλὰ τῶν λέ-
 ξιν Ἀπικῆν ἀξίῳν εἶναι καὶ ἰσχύ, ὁμοίως ἐστὶ μὴ βουλομένῳ
 πτεῖν αἰδέσθαι, ἀλλ' μὴ δὲ ἀγέῖον ἐκ τῆς Ἀπικῆς καλλιᾶδος
 ἢ κεκεραμυμένον, μὴ δὲ ἰμάτιον αὐτοκροῖν χαιμῶνος,
 εἴ μὴ πρὸς τῶν Ἀπικῶν εἶναι τὸ ἔριον. ἀλλ' ὡς περὶ τῶν
 ἑσων Λυσιακῶν λόγῳ λεπτῶ καὶ ψιλῶ κατὰ τὴν ἡμετέραν, ἀπρε-
 κτός καὶ ἀκίνητος. ταῦτα γὰρ τῶν νοσημάτων πολλὴν μὲν ἐ-
 ρημίαν νοῦ καὶ φρενῶν ἀγαθῶν, πολλὴν δὲ τερθρεία καὶ τῶν
 μυλίδῳ ἐν ταῖς ὁρῶν πεποιήκε, τῶν μειρακίων, οὐτε βίον,
 οὐτε πρὸς τῶν, οὐτε πολιτείας φιλοσόφου τῶν ἀφουλατῶν
 τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ λέξιν καὶ ῥήματα, καὶ τὸ καλῶς ἀπαγ-
 γέμῳ, ἐπὶ ἐπαίνῳ ἡμετέρων, ὅτι δὲ ἀπαγελλόμενον εἴτε
 χρησίμῳ, εἴτε ἀχρηστῶν, εἴτε ἀναγκαῖον, εἴτε κενόν ἐστὶ καὶ πρ-
 εῖπῳ, οὐκ ἐπισκοπῆν, ὅσοι βουλομένων ἐξετάζειν. ἀκρ-
 λουθεῖ ὅτι τοῖς τὸ αὐτῶν τῶν πρὸς τῶν ἀφουλατῶν
 δεῖ γὰρ τὸν ὅτι δεῖπνον ἡμετέραν, τοῖς τῶν ἀφουλατῶν χρησάται,
 καὶ μὴ δὲν αἰτεῖν ἄλλο, μὴ δὲ ἐξελέγειν ὅτι ὅτι λόγων ἀ-
 φιγμένους ἐστῶσιν, ἀλλ' ὅτι ῥητοῖς, ἀκροάσθαι σιωπῆ τῆς λέ-
 γοντος. (οἱ γὰρ εἰς ἄλλας ὑποθέσεις ἀχρηστῶν καὶ παρεμ-
 βάλλοντες ἐρωτήματα, καὶ πρὸς διαπορευόμενοι, οὐχ ἡδέως
 ὅσοι ἀσυναλλακτοῖς πρὸς ἀκροάσιν ὄντες, ὁφελουμένῳ μὲν
 ὅσοι, τὸν ὅτι λέγειν καὶ τὸν λόγον ὁμοῦ συνάκροάσασθαι. ὅταν
 δὲ τοῖς ἀκούοντες ὁ λέγων ἐρωτᾶν καὶ πρὸς ἀλλοῖς κελύσει,
 χρησίμῳ πὶ δεῖ καὶ ἀναγκαῖον αἰετὸν ἀποβάλλοι φαίμεθα.

A resq; ad actiones scenicas aut spectacula pertinē-
 res, eaq; putare pro pabulo fucorū sophisticen ambi-
 entii: animo autē in ipsos orationis sensus pene-
 trare, intentionemq; dicētis, & quod vtile est atq;
 cōmodū ad se trahere: memoria tenēs, nō in thea-
 trū se aut odeū, sed in scholā ludumq; literarium
 venisse, vt oratione vitam corrigat. Ideoq; auditi-
 onē cōsiderare secum det et atq; examinare quo-
 modo ea sit affectus, ac ratiocinari an aliquis ea
 mot⁹ animi factus, sit sedatior, an aliquid de mole-
 sto leuius redactum, an fiducia & animi altitudo
 cōfirmata, an ad virtutē & honestatē instinctus a-
 liquis animi excitatus. Quum. n. è tonstrina abi-
 turi speculo adfistamus, caputq; contrectemus, vt
 tonsurā & præcisionē crinium examinemus: quā-
 to magis è schola atq; ab auditione discedētes, sta-
 tim debemus animum nostrū intueri, an ille mole-
 stis oriosisq; depositis aliquibus cogitationibus
 factus sit tranquillior. Nā, vt aiebat Aristō, neq; bal-
 nei neq; orationis nō purgantis vllus est vsus. De-
 lectetur itaq; vtilitate ex oratione pcepta adole-
 scens: non tamē delectationem auditionis finem
 statuat: neq; existimet debere se è schola philoso-
 phi discere cantillantē ac læritia delibutum, neq;
 vnguentum quærere, quū irrigatione & cataplat-
 mate indigeat: sed grato animo accipere si quis a-
 spera oratione animum (veluti fumo aluearibus a-
 pes eiiciūt) caligine & stupore quo fuerat occupa-
 tus euacuet. Etū enim dicentem par est nonnullā
 plane curā in id ponere vt dictio suavis sit & pro-
 babilis: tamen auditor eius minimā debet habere
 rationē, ab initio quidem. post, quemadmodū qui
 bibunt, extincta demū siti obuertunt pocula, cæ-
 latuūq; contemplantur: ita ipsi sententiis imple-
 to iam detur respirādī spatiū, dictionēq; an elegās
 aliquid & elaboratū habeat cōsiderādī. Qui autē
 statim ab initio nō rebus ipsis inhæret, sed oratio-
 nē requirit Atticā atq; si btilēm, perinde facit ac si
 qs antidotū nolit bibere nisi testa sit in Attica co-
 lia deficta, aut hyeme vestē sumere recuset si nō sit
 ex Attica lana texta. eodē. n. ille modo in lacerna
 orationis Lyfiacæ desidebit tenui ac vili, iners atq;
 immobilis. Hæc vitia magnam vanitatē animorū,
 magnamq; inania garriēdi subtilitatem atq; argu-
 tias adolescentum in scholis genuerunt, neq; vitā
 neque actiones neque in repub. conuersationem
 philosophorum obseruantiam, sed vocabula dū-
 taxat ac verba: laudantiumque si quid bene pro-
 nuntiaretur, id vero de quo pronuntiabatur, v-
 tile esset an inutile, necessarium an inane & super-
 uacaneum, neque intelligentium neq; inquiren-
 tium. Consequens his est præceptio de quæstio-
 nibus. Nam eum quidem qui ad cœnam venit, vt
 appositis decet, neque vel alia poscere, vel culpa-
 re apposita. Qui vero inuitatus est ad auditionem,
 is si quidem certa lege vocatus est, audiat tacite di-
 centem: (qui enim ad alia argumenta deducunt,
 aut interrogationes intericiunt, aut dubitationes
 mouent, importuni auditores, & quibus cum di-
 cente non facile cōueniat: nullā capiunt auditi-
 nis vtilitatem, sed simul & orationem & oratorē
 cōturbant) vbivero is qui dicit, auditores quærere
 & ponere de quo disputetur iusserit, ibi semp dā-
 da est opera vt necessarium aliquid aut vtile quæ-
 stio tua proponat. Deridetur apud procos. Vlysses,
 ὁ μὲν γὰρ Ὀδυσσεὺς καταγελάσας τῶν τοῖς μνηστῆρσιν,

Panis frustra petens, non enses sine lebetes.

magni animi quippe putabant esse ut dare, ita etiam petere aliquid magnum. Rectius vero auditorem aliquis derideat, paruas & friuolas quaestiones proponente. quemadmodum adolescentes nonnulli ut suas argutias & dialecticas aut mathematicum peritiam ostentent solent quaerere de infiniti sectione, & quae sit motus secundum latus aut secundum dimetientem. Quibus respondere potest quo pacto Philotimus respondit cuidam pure intus laboranti & tibi iam obnoxio, quod ex colore & respiratione medicus deprehendebat, medicamentum petenti aduersus reduuiam, Non est tibi, amice, aduersus reduuiam opus medicina. Ita & adolescenti dicitur, Non est tempus tibi de his quaestionibus cogitandi, sed quo pacto fastu, arrogantia, amoribus, nugisq; liberatus, possis vitae statum vanitatis expertem ac sanum inire. Ad peritiam quoque dicentis & naturalem propensionem oportet auditor ut se accommodet studiosae, & de iis quaerat in quibus ille tractandis plus quam villo alio in genere valeat, neque aliud eum adigere: ut si morali philosophiae dedito physicas aut mathematicas difficultates proponas, aut naturae cognitionem sibi sumentem in conexorum iudicium aut solutiones pseudomeni trahas, sicut. n. q. clauis ligna findere, aut securi fores referare conetur, non tam illa instrumenta corrumpere, quam seipsum vsu vtriusq; & facultate priuare videatur: ita quae a dicente quod offert non accipientes, id exigunt quod is non didicit aut non exercuit, non in eo tantum laeduntur, sed & in malignitatis atque odii cuiusdam crimen incurrunt. Id quoque cauebis, ne multa aut frequenter quaeras. est. n. hoc eius qui quodammodo interim se ostendet. alio autem proponente audire placide, studiosi est & communicantis rationem discendi cum aliis: nisi sit priuatim qui urgeat affectus, inhibitionem, requiritens, aut morbus admonitionis egens. Nimirum n., ut aiebat Heraclitus, non conducit occultare inscitiam: sed in medium proferenda, eiq; facienda est medicina. Quod si in aliqua, aut superstitio, aut dissensio cum domesticis vehemens, aut ab amore profectafuriosa cupiditas,

Non ante motas mentis commouens fides

animum conturbet: non debes reprehensionis vitandae studio alia differendi argumenta quaerere, sed in disputationibus de his ipsis audire, & digressus inde, priuatim accedere & rem disquirere. Contra vulgo in eo peccant, quod gaudent & admirantur vbi philosophi de aliis loquuntur. quibus in omnibus si ad ipsos orationem conuertant, & liberemoneant de iis de quibus ipsorum interest, indigne ferunt, operamq; putant eam sumi superuacanea: opinantes scilicet philosophos in scholis ita esse audiendos ut tragcedi in theatro audiuntur: in rebus extra, scholam, philosophos nihil ipsis esse praestantiores. Quod quidem de sophistis non iniuria sentiunt. qui vbi de suggesto descenderunt, librosq; deposuerunt & institutiones suas, in feriis vitae rationibus explicandis ieiuni sunt & vulgo nihilo meliores. Quod autem ad veros attinet philosophos, ignorant eorum & seria & iocos, & nutus, & vultum siue ad sub-

A Αἰτίων ἀλόγως, οὐκ ἀόρατος, οὐδὲ λέβητος. μεγαλοψυχίας γὰρ ἠγνώστο σημεῖον, ὡς ὁ διδόναι πτῦν μέγαλον, καὶ τὸ αἰτεῖν. μάλλον δὲ αἰτίας ἀκρατοῦ καταγελάσθην εἰς μικρὰ καὶ γλίχρα προσβλήματα τὸν διαλεξιμὸν κινουῦντος. οἷα τερθρόμοι πνές τῶν νέων, καὶ παρ᾽ ἐπιδελκνύμηναι διαλεξιμῶν ἢ μαθηματικῶν ἔξῃ, εἰώθασιν προσβάλλειν πρὸς τῶν αἰτίων τομῆς, καὶ τίς ἢ καὶ πλῆθυν ἢ καὶ ἀφ᾽ ἑσθῆν κίνησις. πρὸς οὗς ἔστιν εἰπεῖν ὅτι κατὰ Φιλοτίμου πρὸς τὸν ἔμπυον καὶ Φησιάντην ῥηθέν. ἐπεὶ γὰρ ἐλάλησεν αὐτῷ φαρμάκιον αἰτῶν πρὸς παρωνυχίας, ἀγαθόμορος ἀπὸ τῆς χροῆς καὶ τῆς αἰσθητικῆς τῶν ἀφ᾽ ἑσθῆν, Οὐκ ἔστι σοι (φησὶν) ὃ βέλτερον πρὸς παρωνυχίας ὁ λόγος. οὐδὲ σοι τοῖσι, ὃ νεανία, πρὸς τοιούτων ζητημάτων ὡρα σκεπτεῖν, ἀλλὰ πῶς οἰήματος καὶ ἀλαζονείας, ἐρώτων τε καὶ φλυαρίας ἀπολυθῆς, εἰς βίον ἀτυφον καὶ ὑγίαινον καταστήσεις σαυτὸν. ὃ μάλα ὅτι καὶ πρὸς τῶν τῆ λέγοντος ἐμπειρίας ἢ φυσικῶν δυνάμιν ἠρμοσμένον, ἐν οἷς αὐτὸς ἑαυτὸν κρέσσονος ἔστι, ποιήσασθαι τὰς ἐρωτήσεις, καὶ μὴ πρὸς ἀβίαστα τὸν μὲν ἠθικώτερον φιλοσοφουῦντα, φυσικὰς ἐπάγνῃ καὶ μαθηματικὰς ἀπορίας τὸν δὲ τοῖς φυσικοῖς σημειωμένον, εἰς στυμμεμένων ἐπιχειρήσεις ἐλκύνει, καὶ ψευδομένων λύσεις. ὡς γὰρ ὁ τῆ κλέδι πὰς ἐύλα χεῖρην, τῆ δὲ ἀξίην τῶν ἡρώων αἰσθητικῆν χειρῶν, οὐκ ἐκείνη δόξειεν αὐτῷ ἐπιπράξειν, ἀλλὰ αὐτὸν ἀποστρέφει τῆς ἐκατέρου χροῆς καὶ δυνάμεως. οὕτως οἱ πρὸς τῶν λέγοντος ὁ μὴ πεφυκε μηδὲ ἠσκηκεν αἰτιώωντες, ὁ δὲ ἔχει καὶ δίδωσι μὴ ἀρεπτόμοι μηδὲ λαμβάνοντες, οὐ τὸ πρὸ βλάπτονται μόνον, ἀλλὰ καὶ κακῶνται καὶ ἠδυσκλήειαν προσφλισκόμενοι. φυλακτέον δὲ καὶ τὸ πρὸς τῶν καὶ πολλὰς αὐτὸν προσβάλλειν. ἔστι γὰρ καὶ τὸ πρὸς τῶν πρὸν πρὸς παρεπιδελκνύμηναι. ὃ ὅτι ἐτέρου πρὸς τῶν ἀκροῦσθαι μετὰ δὲ χροῆς, φιλόλογον καὶ κρινωτικόν, εἰ μὴ τῶν ἰδίων ἐνοχλή καὶ καταπέγνῃ πάθος, ἐπιπράξει δέομένον, ἢ νόσημα παρηγορίας. τάχα μὲν γὰρ οὐδὲ ἀμαθίῳ κρύπτειν ἀμεινον, (ὡς φησὶν Ἡράκλειτος) ἀλλὰ εἰς μέσον ἵσταναι καὶ προσβάλλειν. αὐτὸ δὲ ὀργῆς ἢ προσβολῆς δόξασαμῶν, ἢ ἀφ᾽ ἑσθῆν πρὸς οἰκείους σῶντος, ἢ πρὸς ἀμεινον ἢ ἐρωτος ἐπιπράξει, κινουσα χροῆς τῶν ἀκρινῶν φρεσὶν ἐπιπράξει τῶν ἀφ᾽ ἑσθῆν, οὐ φθικτέον εἰς ἐτέροις λόγοις ἀποδιδρασκόντας τὸν ἔλεγχον, ἀλλὰ πρὸς αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀκροῦσθαι ἐν ταῖς ἀφ᾽ ἑσθῆν, καὶ μὴ πρὸς ἀφ᾽ ἑσθῆν, ἰδία προσβλήσεις αὐτοῖς καὶ προσανακρίνοντες. ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀμεινον, ὡς περ οἱ πολλοὶ χροῆσι τοῖς φιλοσοφοῖς πρὸς ἄλλων διαλεξιμῶν, καὶ θαυμάζουσιν. εἰ δὲ τοῖς ἄλλοις ἴσασιν ὁ φιλόσοφος, αὐτοῖς ἐκείνοις ἰδία παρρησιαζήται πρὸς τῶν ἀφ᾽ ἑσθῆν, καὶ ὑπομνηστικῆ, διαχεράνοισι καὶ πρὸς ἐργῶν νομίζουσι. ἐπιπράξει γὰρ, ὡς πρὸς τῶν πρὸς τῶν ὡς τοῖς πρὸς τῶν, καὶ τῶν φιλοσοφῶν ἐν ταῖς χροῆσι οἴονται δεῖν ἀκροῦσθαι, ἐν ᾧ τοῖς ἔξω πρὸς ἀμεινον οὐδὲν αὐτοῖς ἑαυτῶν ἀφ᾽ ἑσθῆν ἠγνώστον. πρὸς μὲν τοῖς σοφιστῶν εἰκότως τὸ πρὸς πρὸς ἀμεινον. ἀναστάντες γὰρ ἀπὸ τῶν ἀφ᾽ ἑσθῆν, καὶ ἀποδιδρασκόντες τὰ βιβλία, καὶ τῶν εἰσαγωγῶν ἐν ταῖς ἀληθειῶν τῶν βίου μέρεσι, μικρὰ καὶ ὑποχέισα φησὶν ἀγνοουῦντες ὅτι καὶ σπειρῆ καὶ παρ᾽ ἑσθῆν, καὶ ἰδία, καὶ πρὸς ἑσθῆν ἰδία πρὸς ἀμεινον λόγος, ἔχει ἵνα κερπὸν

ὠφέλιμον τοῖς ὑποκρίναι καὶ παρὰ τὴν ἐπιθεσίαν. δεῖται ὅ
καὶ ὁ παρὰ τοῖς ἐπαίνοις κατὰ τὴν ἀλαβείας πῖνος καὶ με-
πειρότητες. Διὰ τὸ μὴ τε τιῶν ἑλλείψιν αὐτῶν, μὴ τε τιῶν ὑπερ-
βολῶν ἐλαττωθεῖν εἶ) βαρὺς μὲν γὰρ ὁ ἀκροατὴς καὶ φορτι-
κός, ὁ παρὰ τὸν ἀτεγκτός καὶ ἀπεινός τὸ λεγόμενον, οἴηματος
ὑποκρίνου καὶ παρὰ αὐτολογίας ἐν ἀφαιρέτου μεσῶς, ὡς ἔχον ἢ
τὸ λεγόμενον βέλτιον εἰπεῖν, μὴ τε ὄφρῳ καὶ ἡμίμα κινῶν,
μὴ τε φωνῶν ἐγγράμμων μῦθους φιλικίας παρὰ ἐλέγχου,
ἀλλὰ σιγῆ καὶ βαρῦτη κατὰ πλάσιν καὶ ἡμιμασιμῶν ἡμετέ-
ρων δόξαι δὲ τῶν καὶ βαρῶν ἔχοντος ἀνδρός, ὡς παρὰ ἡμε-
τέρων, τῶν ἐπαίνων, ὅσον ἄλλω μεταδίδωσιν, αὐτῶν δὲ καὶ ἀ-
φαιρέσει. πολλοὶ γὰρ εἰσιν οἱ κακῶς καὶ παρὰ μέλος τιῶν Πυ-
θαγόρου φωνῶν ὑπολαμβανόντες. ἐκείνος μὲν γὰρ ἐκ
φιλοσοφίας ἐφθασεν αὐτῶν παρὰ ἡμετέρας τὸ μὴ δὲν ἡμιμα-
σιμῶν. ἔτι οἱ τὸ μὴ δὲν ἐπαίνων, μὴ δὲ πῶν ἐπὶ τῶν κατὰ
φρονήσιν ἡμετέρων, καὶ ὁ σεμνὸν ὑποκρίνου διώκεισιν. ὁ γὰρ φι-
λόσοφος λόγος ὁ μὲν εἰς ἀπορίας καὶ ἀνοίας ἡμιμα καὶ
ἡμιμα εἰς ἀφαιρέσει, γνώσε καὶ ἰσορία τῆς παρὰ ἐκαστον ἀφαιρέσει, ὁ
ὅ δὲ ἀφαιρέσει καὶ μέγαν καὶ φιλανθρωπον, οὐκ ἀπόλλεσιν. τοῖς γὰρ
ἀληθινῶς καὶ βεβαίως ἀγαθοῖς ἡμῶν τε καλλιῶν, τὸ πῶν ἡμῶν
πῶν ἀφαιρέσει καὶ κόσμος ἀφαιρέσει, τὸ ὅτι παρὰ ἡμῶν πε-
ριουσία δόξης καὶ ἀφαιρέσει γινόμενον. οἱ ὅ γὰρ ἡμῶν παρὰ τὸν
ἐτέρων ἐπαίνων, ἐπὶ πένεσιν καὶ πεινήν εἰκόσιν ἢ ἰδίω. ὁ δὲ
ἐναντίος τούτων αὐτῶν, μὴ δὲ ὅτι κρινῶν, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν
καὶ συλλαβῶν ἐφαιρέσει καὶ κεκραγῶς, ἐλαφροῦ ἢ ὡν
καὶ ὀρεῶν, πολλάκις μὲν ὅσπερ αὐτοῖς ἀφαιρέσει τοῖς ἀφαιρέσει
ζομῶν, αἰεὶ ὅ λυπεῖ τοῖς ἀφαιρέσει, ἀφαιρέσει καὶ σίμω-
ξαισῶς παρὰ ἡμῶν, οἷον ἐλεγκτῶν βίβας δὲ ἀφαιρέσει καὶ
συνεπηχῶν, ὅσπερ ὅ ἀφαιρέσει. Διὰ τὸ παρὰ ἡμῶν καὶ
πολυπλοῦν αὐτῶν παρὰ τοῖς ἐπαίνων γινόμενον τιῶν ἀφαιρέσει
σιν, ἀφαιρέσει τῶν τειῶν ἐν φερόμενον. εἰρων γὰρ ἢ κέλαξ, ἢ
παρὰ λόγους ἀφαιρέσει, ἔδοξεν εἶ) δίκῳ μὲν οὖν δικά-
ζοντα, δεῖ μὴ τε παρὰ ἡμῶν, μὴ τε παρὰ ἡμῶν ἀφαιρέσει
εἶν, ἀλλὰ ἀπὸ γῶν παρὰ τὸ δίκῳ. ἐν ὅ τῶν φιλολόγους
ἀφαιρέσει, οὔτε νόμος ὅσπερ, οὔτε ὄρκος ἡμῶς ἀφαιρέσει μὴ
μετ' ἀφαιρέσει ἀφαιρέσει τὸν ἀφαιρέσει. ἀλλὰ καὶ τὸν
Ἐρμῶν τῶν χάρισιν οἱ παλαγοὶ συγκαλῆδρυσαν, ὡς μέλι-
σα τῶ λόγου τὸ συγκαλῆδρυσαν καὶ παρὰ φίλος ἀφαιρέσει
πῶν. ὅσπερ γὰρ εἰόντα πῶν οὕτως ἐκβολῶν εἶ) τὸν
λέγοντα καὶ διημῶν, ὡς τε μὴ τε νοῦν παρὰ ἡμῶν
αἰεὶ ἀφαιρέσει ἐπαίνων, μὴ τε ἀφαιρέσει ἐτέρων, μὴ τε ἀ-
φαιρέσει τιῶν ὑποκρίνου τῶ λόγου καὶ παρὰ ἡμῶν, ἀλλὰ μὴ δὲ
λέξιν ἢ ἀφαιρέσει τῶν λεγόμενων, ὡς ἀφαιρέσει καὶ
ἀφαιρέσει οἷων, ἵνα φῶντα μαλακῶν ἀφαιρέσει ἀφαιρέσει.
ὅπου γὰρ ἐμέτου ἴνος ἐγκῶμα καὶ πυρετῶν, καὶ ἢ Δία χύ-
τρας, ὅτι δὲ φῶντα, πιθανότητος οὐκ ἀφαιρέσει, ἢ πῶν
γῶν ἀφαιρέσει ἀφαιρέσει γέπῶς δόξῳ, ἢ καλουμένου
φιλοσόφου παρὰ ἡμῶν, οὐκ ἀφαιρέσει ἀφαιρέσει πῶν καὶ
καρῶν ἀφαιρέσει ἀφαιρέσει καὶ φιλανθρωποῖς παρὰ ἡμῶν πῶν
ἐπαίνων. οἷων ὅσπερ ἀφαιρέσει πῶν (ὡς φῶντα ὁ Πλάτων) ἀ-
μῶν δὲ ἀφαιρέσει τὸν ἐρωτικῶν καὶ ἀφαιρέσει, φῶν πῶν
ἀφαιρέσει, μέλῶν, ἀφαιρέσει, καὶ τὸν γῶν, βασιλικῶν,

A suum iis conducibilem qui sustinere animumque
attendere didicerunt. Iam quod ad laudationes at-
tinet, requirit hoc officium cautionem aliquam &
mediocritate: quando neq; excessus eo in genere
neque defectus est liberalis. Molestus est n. & im-
portunus auditor qui nulla orationis parte moue-
tur aut delinitur, repletus fastu quo da invidia suf-
fuso, & insita sui solius approbatione, veluti qui a-
liquid iis quae dicuntur melius dicere se posse pra-
ferat: quum neq; superciliu pro decoro moueat,
neq; ullam emittat vocem quae cum animo aequo
audire testetur, sed silentio & fictitia grauitate atq;
habitu opinionem venetur constantis profundiq;
hominis, qui laude perinde atq; pecunia seipsum
ea priuaturum se putet qua alteri impertiat. Sunt
autem multi qui male & alieno sensu Pythagorae
dictu accipiunt, qui id se e philosophia lucri ab-
tulisse dixit, nihil vt miraretur. ij vero in despici-
tia collocant abstinentia a laudando & honoran-
do, contemptuq; aliorum grauitate suam metiun-
tur. Etenim philosophica ratioe cam quae ab haesita-
tione & ignoratione pificiscitur admiratione at-
que stuporem eximit, cognitione & enarratione
causarum subiecta: facilitatem interim, magnani-
mitatem humanitatemq; non delet. Qui enim re-
uera & constanter sunt boni, iis honor est pulcher-
rimus honore dignum aliquo afficere, summumq;
ornamentu alios ornare: quod abundantia qua-
da gloria & liberalitate possunt. Qui vero in aliis
laudandis parci sunt, suarum adhuc inopes laudu
famelicuq; videntur. Peccat in alteram parte qui
nihil interponit iudicii, sed cuius voci aut syllabe
insistens acclamat, leuis quidam homo & auicu-
larum similis. atq; is plerunq; ne ipsi quidem pro-
batur actori: auditorib. quidem molestus semper
est, excitans eos inuitos identidem, & quasi vi ob-
tinens vt verecundia tracti vna adstrepant. & nul-
lam consecutus vtilitate, quod plenam tumultus
effecerit laudationib. suis concionem, discedit cu
vno ex his tribus titulo, vt aut subsannator videat-
ur fuisse, aut adulator, aut orationum rationis im-
peritus & ineptus. Porro qui iudicis officium fun-
gitur, is & odio & beneuolentia vacuus audire de-
bet integro animo quid iuris sit. In iis autem audi-
tionib. quae de literis sunt, neq; lege vlla neq; iure-
iurando impedimur quo minus beneuoli audia-
mus differente. quin & Mercuriu veteres in dedi-
candis fanis adiunxerunt Gratiis, significaturi ora-
tionem maxime flagitare benignas & amicas aures.
Nunquam enim putabat, cum qui diceret, adeo ab-
surdum fore aut a scopo aberraturum, quin si non
sententias laude dignas aut comemorations alia-
rum rerum, aut argumentum ipsum institutumq;
orationis protulisset applausum meres, saltem di-
ctio aut collocatio orationis deberet approbari.

*Inter echinopodes velut asperam & inter ononin
Interdum florent mollia leucoia.*

Quando enim quidam vomitus, febris atq; adeo
ollae laudationibus publice declamatis non ex-
pertes fuerunt approbationis: viti alioquin
philosophi vel nomen vel existimationem ge-
rentis oratio non possit omnino respirationem
aliquam & laudandi tempus parere auditoribus
benignis atque humanis? Ait Plato, qui formosi sunt, quocunq;
tandem, aliquo salte modo mordere amatores
suos. quod amator albos deorum filios appellas, nigris vitilium nome
tribuens, adunco naso prae ditis, regionum

compresso, gratiosorū: pallido, mellei coloris, am- A
 plectitur atq; diligit. nam amor hederæ instar va-
 let se quavis arrepta anfa applicare. Multo igitur
 magis audiendi literarumq; studiosus subinde ali-
 quā repererit causam cur non abs re quēuis dicē-
 tem videatur laudare. Nam & Plato quum Lyfiæ
 orationis neq; inuentionem laudaret, & dispositi-
 onem cōturbatam culparet: eloquutionem tamē
 laudauit, & q; singula vocabula perspicue essent,
 ac rotunde tonata. Ac reprehendere posset sane
 aliquis Archilochi argumentum, Parmenidis ver-
 suum cōpositionem, Phocylidis tenuitatem, Euri-
 pidis loquacitatē, Sophoclis inæqualitatem: quo
 pacto & ex oratoribus alius placidis animi moti-
 onibus caret, alius ad concitandos grauiter animos
 nil habet virium, alium gratiæ destituūt. quiuis ta-
 men peculiarem vim mouendi & dicendi habuit
 ob quā laudatur. Quo fit vt auditoribus copia sup-
 peditet materię vnde dicentē demereantur. Qui-
 busdam. n. sufficit etiam si voce non testemur app-
 bationem, oculus saltem placidus, faciesq; hilaris,
 & constitutio vultus. hæc. n. iam vsurpari etiā vbi
 quis plane infeliciter dicit, vulgo receptū est, inq;
 omniauditione adhiberi, Sessio autē non insolens
 & sine flexu recta forma, & oculi in ipsum dicentē
 conuersi, ac seriæ attentionis vultusq; quieta con-
 stitutio, & quæ non modo nullum contēptus aut
 indignationis, sed neq; aliarū curarū aut occupa-
 tionum animi indicium habeat, eodē faciunt. Ac
 quemadmodum in quacunq; re id quod pulchrū
 est, ex multis numero diuersis & ad vnum tēporis
 articulum conuenientibus, quadā concinitate &
 concentu perficitur: quū turpitudine statim existat,
 vel vna aliqua etiā leuicula re deficiēte, aut absur-
 de adsumpta: sic etiam in ipsa auditione nō modo
 grauitas supercilij, & vultus parū iucundus, oculi
 vagi, corporis circūactio, indecora fēmo: ū inter
 se permutatio: si d & nutus, & susurrus ad alte ū, &
 subrisio, & somnolentæ oscitationes, ac demissio
 vultus, & quidquid tale est, in vitio ponitur, est que
 accurate cauendū. Sunt interim q; putent suas esse
 dicētis partes, auditoris nullas. atq; illum volūt ve-
 nirepremeditatū atq; paratū: ipsi meditationis cu-
 rarumq; vacui & non ductis sui officij rationib. in
 auditoriū se coniciunt, sedentq; veluti ad cœnā si
 venissent, aliorū labore partā voluptatē perceptu-
 ri. Atq; & cōiuiua scitus suū habet officiū, & multo
 magis auditor. Particeps est. n. orationis, & dicētis
 adiutor: neq; debet eius delicta seuerè examinare,
 dictionem actionemq; vbique sub censuram vo-
 cādo, & ipse censuræ liber in auditione turpiter se
 gerere. Sed quēadmodū in pilæ ludo qui excipit
 iacenti se motibus corporis concinne solet accō-
 modare: ita interdientem quoq; & auditorem, si
 vterq; officij suū tucatur, quædā est pportio. Por-
 ro in laudādo non est temere quibusvis vtendum
 vocibus. Nam Epicurus quoq; molestus est, qui a
 suis familiaribus ad epistolia amicorum tumultus
 plausu excitari scribit. Et qui nunc inusitatas in
 auditoria introducunt voces, dū acclamant Diui-
 nitus, Diuino instinctu, Præclarior quā vt æquari
 ab vilo possit: (quasi vero ea nō sufficiāt quib. Pla-
 to, Socrates, & Hyperides vsi sūt laudū indicijis, Re-
 ctus, Sapiēter, Vere) j supra modū indecenter agūt,

καὶ τὸν σιμὸν, ἐπιχαιεῖν, τὸν δ' ἄλλοι ἰσοκρεῖζομένης με-
 λήρου, ἀπαύξειται καὶ ἀγαπᾷ. δὴνὸς γὰρ ἔστιν ὁ ἔρως, ὡς
 περὶ οὐκίτος, αὐτὸν ἐκ πάσης ἀναδῆσαι παροφάσεως. πολὺ
 δὴ μᾶλλον ὁ φιλήκτος καὶ φιλολόγος, αἰετὶ πῖος αἰτίας διρε-
 υκῆς ἔσται δι' ἡὺς οὐκ ἀποθέτου τῶν λέγοντων ἕκαστον ἐπαμ-
 νῶν φανείται. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον οὔτε κτ'
 τῶν ἄλλων ἐπαμνῶν, καὶ τῆς ἀξίας αἰτιώμενος, ὁμοῦ αὐτοῦ
 τῶν ἐπαγγελίαν ἐπαμνῶν, καὶ ὅτι τῶν ὀνομάτων σαφῶς καὶ
 εὐροχῶς ἕκαστον ἀποτετόνεται, μίμνηται δ' αὖτις Ἀρ-
 χιλόγου μὲν τῶν ἰσοκρεῖζομένων, Παρμενίδου δὲ τῶν εὐροχῶ-
 νων, Φωκυλίδου δὲ τῶν ἀπτελείων, Εὐριπίδου δὲ τῶν λα-
 λῶν, Σοφοκλέους δὲ τῶν ἀνωμαλῶν. ὡς περὶ ἀμέλει καὶ τ'
 ῥητόρων ἔστι ὁ μὲν οὐκ ἔχων ἦτος, ὁ δὲ παρὸς πάθος ἄεργος, ὁ
 δὲ ἐνδεὴς χαρίτων. ἕκαστος γὰρ μὲν ἐπαμνῶν καὶ τ' ἴδιον τ'
 δυνάμεως, ὡς κινεῖν καὶ ἀγῆν πέφυκεν. ὡς τε καὶ τοῖς ἀκρίοισιν
 ὑπερίαν εἶ) καὶ ἀφρονίαν τῆς φιλοφρονησάσαι τοῖς λέγον-
 τας. οἷος γὰρ ἔξαρκεῖ, καὶ μὴ ἔξω φωνῆς ἐπιμύθηται μὲν,
 ἕμιστος παροφῆται, καὶ γαλιῶν παροφῆται καὶ ἀφρο-
 σιν διμῶν καὶ ἀλυπῶν ἐμῶν ἀγαθῶν. οἷος μὲν γὰρ ἦδη καὶ
 παρὸς τοῖς ὄλως ἀποτυχεῖται, ὡς περὶ ἐγκύκλια καὶ κρι-
 νὰ πάσης ἀκροάσεως ἔστι. καθέδρα δὲ πῖς ἀτυφος, καὶ ἀκλι-
 νῆς ἐν ὀρθῷ ἡμῶν καὶ παροφῆται αὐτῶν τῶν λέγοντων, καὶ
 τῶν ἐναργῶν παροφῆται, καὶ παροφῆται κατὰ τῶν κα-
 θαρῶν καὶ ἀέμεφτος, οὐχ ὕβρεως ἑσθὲ δυσχερίας μόνον, ἀλ-
 λά καὶ φρονησάσαι ἄλλων καὶ ἀρολιῶν, ὡς ἐν ἔργῳ γε πῶμ-
 ηί. ὁ μὲν καλὸν ἐκ πολλῶν οἷον ἀεθμῶν εἰς ἕνα κατὸν ἦ-
 κόντων, ἰσοκρεῖζομένης πῖος καὶ ἁρμονίας ἐπιτελεῖται
 ὁ δὲ ἀεργὸς, ἔξ ἑνὸς τῶν τυχόντος ἐλλείποντος, ἢ παροφῆται ἀ-
 τόπως, ὡς ἐπὶ μὲν ἔχῃ τῶν ἡρώων ὡς περὶ ἑσθ' αὐτῆς τῆς
 ἀκροάσεως, οὐ μόνον βαρύτης ἐπιτοκίω, καὶ ἀηδία παρο-
 φῆται, καὶ βλέμμα ῥεμβῶδες, καὶ παροφῆται σώματος,
 καὶ μηρῶν ἐπαλλαξίς ἀπρεπῆς, ἀλλὰ καὶ ἡβῶμα, καὶ ψυ-
 εισμὸς παρὸς ἔτερον, καὶ μεθῆται, χασμῆται ἰσωνῶδες,
 καὶ κατῆφεται, καὶ πῶν εἶπὶ τοῖς τοῖς οἷος, ὡς περὶ ἑσθ' αὐτῆς τῆς
 δῆται πολλῆς ἀλαθείας. οἷος τῶν μὲν λέγοντων οἷος τῶν ἔρ-
 γῶν εἶ), τῶν δὲ ἀκρόντος, ἑσθὲν ἀλλ' ἐκῆνον μὲν ἀξίωσιν ἦκειν
 παροφῆται καὶ παροφῆται μὲν, αὐτῶν δὲ ἀσκεπτοὶ καὶ
 ἀφρονησάσαι τῶν ἀεθμῶν ἐμῶν ἀγαθῶν, κατῆφεται κατῆ-
 περ ἀεργῶς ἐπὶ δειπνοῖ ἦκοντες, ὡς παρὸν πονουμῶν ἐτε-
 ρων. καὶ τοῖς καὶ στυδείπνου ἢ χαρίεις ἔργον ἔστι, πολὺ δὲ
 E μᾶλλον ἀκροάσῃ. κρινωὸς γὰρ ἔστι τοῦ λόγου καὶ στυερῆς
 τῶν λέγοντων. καὶ οὐ τῶν μὲν οἷος πλημμελήματα πῖ-
 κρῶς ἔξ. τῶν οὐφίλῃ, κτ' ῥῆμα καὶ παροφῆται παροφῆται
 τῶν ἄλλων, αὐτῶν δὲ ἀηδῆτος ἀηδῆτος καὶ πολλὰ σλοι-
 κίξῃ παρὸν τῶν ἀκροάσῃ. ἀλλ' ὡς περ ἐν τῶν σφαιρίξῃ
 τῶν βαλόντων δειπνοῖ μὲν ἀρῆτος φῶνται τὸν δεχό-
 μῶν. ἔτος ἐπὶ τῶν λέγοντων ἔστι δὲ ἀρῆτος καὶ παρὸν τῶν λέ-
 γοντων καὶ παρὸν ἀκροάμενος, αὐτῶν ἐκῆτος τὸ προσῆκον
 αὐτῶν φουλάτῃ. δειπνοῖ μὲν δὲ τῶν φωνῶν τῶν ἑσθῶν ὡς ἐ-
 τυχε ῥῆσῃ καὶ γὰρ ἑπίκρουσος ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων ἐπι-
 σολλοῖς, κροτοπορῶν γίνεσθαι παρὸν αὐτῶν λέγοντων, ἀηδῆς ἔ-
 στιν. οἷος δὲ τῶν ἔξῃ φωνῶν τοῖς ἀκροατήτοῖς νῦν ἐπεισῆτοι-
 τες, οὗτοι καὶ τῶν, καὶ τῶν φωνῶν, καὶ ἀκροάσῃ ἐπι-
 λέγοντες, ὡς οὐκ ἐπὶ τῶν καλῶν καὶ τῶν σαφῶν καὶ τῶν ἀληθῶν

ἔξαρκεῖτος, οἷος οἱ παρὸν Πλάτωνα καὶ Σωκράτη καὶ ἑσθῶν ἔχῃ τῶν ἐπαμνῶν, ἰσοκρεῖζομένης

και διαβαλλοσι τοις λεγοντας ως υπερηφαιων πιναν και
 περιττων δευδρους επαινων. σφοδρα δ' ανδεις εισι και οι
 μεθ' ορκου τοις λεγονσι, ως ανδρα σπειρα, και μηρυειας
 αποδιδοντες. ουχ ητην δ' τουτων, οι παρ' ετα κοιότηας ασυ-
 χωιωτες, εταν φιλοσοφω μηδ' επιφωνασι δριμεως, γερουσι δ'
 δουρας η ανηρωας, και τω παζοντων και πληρημειζοντων
 εν ταϊς σχολαστικης μελεταις φωνας επι τοις φιλοσοφοις
 μετακμιζοντες, και λογω σωφροσιωτη παρ' εφ' εφ' εφ' εφ' εφ'
 παμνονεταμειχον, ως ανδρα αθλητη κρωων η ροδων γεφανον, ου
 δαφνης ουδε κρηνου περιτηντες. Ευειπιδης μηδ' ου ο
 ποιητης, ως υπολεγοντος αυτη τοις χορωταις ωδλυ πια
 πεποιημενου εφ' αρμωιας, εις εγελασεν, Ειμηλις (εφη)
 ης αιαιαθητος και απατης, ουκ αν εγελας εμοδ μιζολυδισι
 αδοντος. ανηρ δ' αν οϊμα φιλοσοφος και πολιτικος, α-
 κροατοδ Διακεχυμενου τρυφλυ εκκρυφεν ειπων, Συ-
 μοι δοκεισ ανσητος ετ' και αιαιαρωας. ου γαρ αν εμοδ διδα-
 σκοντος, ηνουτε ποιωτος, η Διαλεγεμενου παρ' ετα, η πο-
 λιτειας, η αρχης, ετερευιζες η παρ' εταρωδ τοις λογοις.
 ορα γδ αληθως οϊον εστι φιλοσοφου λεγοντος απορειν τοις
 εξωθεν υπο τω ενδον βοωντων και αλαλαζοντων, ποτερον
 αυλωωτος, η κηταειζοντος, η ορημενου πιος ο επαμνος εστι.
 και μεν τω γενουσεων και τω επιπληξεων ουτε αιαια-
 γητως, ουτε αιαιαρωας ακρυφον. οϊτε γδ ουκ ελωας και ολιγω-
 ρως ο κακως ακρυφ και υπο τω φιλοσοφω φεροντες,
 ωτε γελαν ελεγχομενοι, και πιας ελεγχοτας επαμην, ως
 αν οι παρ' ετα τοις τρεφοιτας, οταν υπο αυτων λαιδο-
 ρωνται, πηρυταπασιν Ιαμοι και δρασεισ οντες, ου καλυ, ουδ'
 αλητη διδοασιν αποδειξιν ανδρειας, τω αιαιαρωαται.
 σκαμμα μη γαρ ανυβεισον εν παιδια ινι μετ' οτρεαπε-
 λιασ αφειμενον, σιενγκειν αλυτως και ιλαρασ, ουκ ανημεσ
 ουδ' απαμδ ειν, δλλ' ελδ' ελειον πηρυ και Λακωικον ε-
 σιν επαμης δε και νουτειας παρ' ετα επιμυρθωσιν ητοις ως
 αν παρ' ετα φαρμακω δακνομι λογω χρωμενης ελεγχομι, μη
 σμεσαλμενον ακρυφ, μηδ' ιδρωτος και ιλιχου μεσον,
 αιχμη φλεγεμενον τω ψυχλυ, δλλ' ατρεπτον και σεση-
 ροτα και κατειρωνδωμενον, ανελδ' ερου ινισ δφνας και
 απατουσ παρ' ετα το αιαιαρωα νεου Δια σμηηησ ανηρημα-
 των η σμεχεσαν, ως αν εν σκληρα αρχη η τυλαδδ η η ψυ-
 χη μωλωπα μη λαμβανοντος. τουτων δε τοιουτων εντων, οι
 τω αιαιαρωα Δια ησπηιζοντες νεοι, καν απαξ κακως ποτε
 ακρυσοσι, φθρηντες ανεπιτρεπι και δραπετδοντες εν
 φιλοσοφιασ, καλυ δεχλυ παρ' ετα ο σωδλυαι, το αιαια-
 ροτα παρ' ετα της φυσεισ εχοντες, απολλυνοσι Δια τρυφλυ
 και μαλακιασ, ουκ εγχερτεσιωτες τοις ελεγχοις, ου-
 δε και επιμυρθωσδ δεχομενοι ημικως, δλλ' επι και παρ' ετα-
 λωσ και απαλασ αποτρεφοντες ομιλιασ και οπα, κελα-
 κων πιναν η σφισων, ανωφελεισ και ανσητοις, ηδειασ ο φα-
 νασ καταδοντων. ω περ ου ο μεν τω πολυ φθρηον
 τον ιαθην, και τον επιδεδεμον μη παρ' εταμενος, ο μηδ' αλ-
 γηνον ανεδεξατο, ο δ' ωφελιμον ουχ υπομεινε της θεα-
 πιασ, ουτως ο παρ' ετα αρχησ και τρωσαντι λογω τω
 αβελτηειαν απολυωσασ και καρασησ μη παρ' ετα, απη-
 ληθε δηρσεισ και αληθιασ εν φιλοσοφιασ, ωφελι-
 ηαισ δε μηδεν. ου γαρ μονον, ως Ευειπιδης φησι, ο Τη-
 λεφου τραυμα Γεισοισι λογγησ θελγεται ρινημασι,

dicentesque traducunt, quasi hi superbia impulsi
 nimias laudes affectarent. Vehementer etiam mo-
 lesti sunt qui iureiurando adhibito, veluti in foro,
 testimonia dicentibus perhibent. Neq; his minus
 ii qui personarum decoru non observant, dum phi-
 losopho acclamant Acriter, sibi Ingeniose aut Flo-
 ride: voces ludentium lascivientiumq; in scholasti-
 cis declamationibus ad philosophos ii transferentes
 orationiq; seriae amatoriam laudem accommodan-
 tes, perinde acsi quis athlete fertum liliorum rosa-
 rumve, non lauri aut oleastri coronam, imponeret.
 Euripides sane poeta, quum quidam risisset dictate
 ipso chori personis carmen quoddam ad harmoniam
 compositum: Nisi, inquit, stupidus esses indoctus-
 que homo, non vtiq; risisses me mixolydic cantan-
 te. Et vir nimirum philosophus ac civilis, audito-
 ris in laetitiam effusi luxuriam his verbis compe-
 ret. Tu mihi demens quidam homo videris, disci-
 plinaq; expers: alioqui me docente, aut verbis ca-
 stigante, aut differente de deo, vel republica, vel
 imperio, non tu cantillasses aut saltasses. Ac mihi se-
 rio considera quid rei sit, Philosopho differente eosq;
 forisunt, propter auditorum vociferationem & fremitum
 dubitare tibi cene aliquis, an citharodus, an vero sal-
 tans laudetur. Caeterum admonitiones & obiurga-
 tiones non sunt sine doloris sensu, neq; effeminatam
 etiam audiendam. Qui enim facile & neglectim ferunt
 se maledictis philosophorum peti, ita ut reprehensi
 rideant, laudentq; reprehensores, quo modo pa-
 rasiti eos a quibus aluntur laudant si ab iis comicio
 impetuntur: ii plane protervi & feroces, impudentiam
 neq; bonum, neq; verum fortitudinis argumen-
 tum ostentant. Sane enim in se iactum aliquod di-
 ctum, citra tamen iniuriam, & cum facetia, ferre sine
 dolore & hilare, non est indignum ingenuo & disci-
 plinam experto, sed omnino liberale ac Laconicum.
 Verum ubi castigatio vitae corrigendae gratia susce-
 pta sermone vtiunt acriter arguente, tanquam medi-
 camento mordente: ibi non audire submisse, neq;
 pudore animum accensum vertigine corripi &
 sudore perfundi, sed immotum audire diductisq;
 in risum labiis, ac dissimulare omnem dolorem,
 plane illiberalis est signum adolescentis, & a vere-
 cundia alieni: ob consuetudinem peccandi conti-
 nentem animo eius, sicut in dura fit & callosa car-
 ne, vibicem non admittente. Diverso autem modo
 sunt affecti qui quum semel male audiuerunt, fu-
 giunt ita ut nunquam retro se convertant, omninoq;
 philosophiam transfugae relinquunt. ii quum a natura
 habeant verecundiam, bonum ad salutem paran-
 dam principium, perdunt illud dum ob luxum &
 molliem non tolerant reprehensiones neq; for-
 titer correctiones sustinent, sed ad blandas atque
 delicatas auditiones se convertunt, ubi adulatorum
 aliqui aut sophistarum vocibus dulcibus quidem, sed
 utilitatis omnis vacuis demulceant. Sicut ergo
 qui post sectionem fugit medicum, neque ligari
 factum vulnus sinit, eam is medici operis partem
 quae dolorem affert pertulit, eam quae sanat asper-
 natus: ita qui orationem qua stultitia ipsius lanci-
 nata ac sauciata fuit, non patitur etiam per sanare
 vlcus & ad cicatricem perducere, is morsus & do-
 lore affectus, nullo percepto comodo, a philoso-
 phia recedit. Non enim solum Telephi vulnus, ut
 est apud Euripidem,

Ramenta lima dempta cuspidi fouent.

sed etiam morsum bonæ indolis adolescentibus à philosophia inflatum eadem quæ fauciat sanitas oratio. Itaque pati quidem oportet & morderi, non conteri autem, neque animo concidere qui reprehenditur. sicque statuatur, se philosophiæ tanquam mysteriis quibusdam magnis initiatum, primas lustrationes ac tumultus ubi pertulerit, spem habere iuveniendi splendidiq; fructus præsentem molestiã & conturbationem sequuturi. Sic etiã ubi videbitur immerito increpatus, recte ager sustinendo, & ad finem usque patienter audiendo: sine facto, cõpella-bit hominẽ sui purgandi causa, precabiturq; ut libertate reprehendendi istam atq; vehementiã qua aduersus se nunc fuit usus, ad arguendum aliquod vere peccatũ referuer. Præterea sicut in literis, lyra palæstra, ea quæ initio discenda sunt multũ habent tumultus, laboris ac obscuritatis: inde paulatim factis progressibus cõsuetudo, tanquam cũ hominib. & notitia plenior parta, omnia amica, mansueta & facilia dictu actusq; facit: ita quũ philosophia quoq; in primis vocibus atq; rebus habeat omnino quippiã ieiunum & insolens, nõ cõuenit quæquam ipsi in initiis perterritũ (quod plane fuerit ad quemuis timentis strepitũ hominis atq; inaudacis) ẽ totam deferere: sed conantẽ singula operamq; impendentem, & progressib. intentũ, ex peccare cõsuetudinem, quæ omnia bona reddere valet iucunda, ea n. non multo post tẽpore aderit, magnam adferẽs disciplinæ lucẽ, & acres amores inferẽs virtutis: sine quib. plane ærumnosi est aut meticulosi hominis reliquã posse pferre vitã ubi ob mollitiem quis philosophia excidit. Neque abnuet in profuso res ipsas habere quippiã q. imperiti & iuvenes initio perspicere vix, aut ne vix quidẽ possint: sed tamen in maximam obscuritatis partẽ ipũ sua culpa incurrunt, in idem diuersis ingenis peccatum prolabentes. Quidã. n. verecũdia quadam ducti, & parcere doctõri volentes, metuunt inte. rogare & confirmare doctrinam, ut re percepta assentiri possint: alii intempestiua ambitione & inani cum aliis certandi studio, ut acumen ingenii ac facultatem discendi ostentent, priusquam acceperint habere se profitentes, nihil percipiũt. Ita vsu venit verecundis quidem istis ac taciturnis, ut digressi in mœtore sint ac dubitationibus, cogunturq; tandẽ nece silitate impulsu maiore cũ pudore dicentes interpellare, & quæstiones reuocare, ac retrosum discurrere: ambitiosus autẽ illis atq; audaculis, ut suam inscitiam ferre occultent atq; tegant. Repudiata itaq; omni id generis stupiditate atq; arrogantia, in id incumbamus ut discamus animoq; cõprehendamus quod quid vtiliter dicitur, patiamurq; nos rideri ab his q. sibi ingeniosiv dẽtur, sicut fecerunt Cleanthes & Xenocrates, qui quum viderẽtur tardiores esse quã qui vna scholam frequentabant reliqui, non profugerunt à discendo, neq; animos desponderũt: sed vltro in seipsos d cteria iecerũt, vasis angusti orificii, & æreis tabulis se similes dicentes, ut qui agere doctrinam perciperent, perceptã firmiter cõstanterq; retinerent Non. n. duntaxat, quod apud Phocylidẽ est,

Qui vult esse probus, falli hunc persape necesse est: sed & derideri oportet sepe, & ignominia ferre, & false dicta, & scurriles insectationes. Omni deniq; robore animi aduersus inscitiam niti, eamque deficere oportet. Sed & illud vitandum est in quo in diuersas alii partes peccant. Sunt enim qui ob ignauiam suã molesti sunt doctõribus atq; importuni. qui quum

A Ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον δι' ἑαυτοῦ νέοις δὴ γινόμενον αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰάται. διὸ δὲ πάχειν μὲν ἔχει δάκνεσθαι, μὴ συνετείβεσθαι δ', μηδὲ ἀθυμῆν τὸν ἐλεγχόμενον, ἀλλ' ὡς περὶ ἐν τελετῇ κατηργμένης αὐτῆς φιλοσοφίας, τοῖς πρώτοις καθαρμοῖς καὶ γόρυβοις διατρέχοντες, ἐλπίζον ἢ γλυκὺ καὶ λαμπρὸν ἐκ τῆς παρουσίας ἀδημοσίας καὶ ἀσφαλείας. καὶ γὰρ αἱ ἀδικῶς ἠβητικῆς γίνεσθαι δοκῆν, καλὸν αἰσθάνεσθαι καὶ ἀφ' ἑαυτῆς κερτερῆσαι λέγοντος, πᾶσι δὲ αὐτῶν ἐπιτυχῆν ἀπολογεῖσθαι, καὶ δεόμενον τὴν παρρησίαν ἐκείνῳ καὶ τὸν τόνον ὃν νῦν κέρχεται πρὸς αὐτὸν, εἰς πῆλ' ἀληθῶς ἀμύχανομῶν φυλάττην' ἐπὶ τοίνυν ὡς περὶ ἐν γράμμασι καὶ πρὸς λύσει καὶ παλαίστραι καὶ πρὸς τῆς μαθήσεως δεχθῆναι πολλῶν ἔχουσι γόρυβοι καὶ τόνον καὶ ἀσφαλείαν, εἴτα πρὸς οὐκ ἔτι μικρὸν ὡς περὶ πρὸς ἀνδρῶν ποιεῖται πολλῆ καὶ γνώσεως ἐγχείρησιν, πᾶσι φιλῶ καὶ χερσῆσθαι καὶ ἀφ' ἑαυτῆς, λέγειν τε καὶ πρὸς ἑαυτὴν παρέχον. ἔτι δὲ καὶ φιλοσοφίας ἐγχεύσεως τί καὶ γλίχρον ἀμελῆ καὶ ἀσύνητες ἐν τοῖς πρώτοις ὀνόμασι καὶ πρὸς ἑαυτῶν, οὐ δὲ φοβηθῆναι τῆς τῆς δεχθῆναι φοβηθῆναι καὶ ἀπόλλυτο ἐγκαταλιπεῖν, ἀλλὰ πειρώμενον ἐκείνου καὶ πρὸς ἐπιπαροῦντα, καὶ γλίχρον τὸ πρὸς αὐτῶν, τὴν ποῦ δὲ καλὸν ἡδὺ ποιοῦσαν ἀναλαμβάνει συνήθειαν. ἥξει γὰρ οὐδὲ μακροῦ πολὺ φάσ' ἐπιφέρουσα τῆς μαθήσεως, καὶ διανοίας ἐρωτῶν ἐν δίδουσα πρὸς τὴν ἀρετῆν ὡς αἶψα, πάντων τλήμωνος αἰδέσθαι ἢ δὲ γὰρ, τὸν ἄλλον ὑπομῶν βίον, ἐκπεσόντα δὲ αἰανδρῶν φιλοσοφίας ἴσως μὲν οὐκ ἔχει τί καὶ τῶν πρὸς ἑαυτῶν τοῖς ἀπίστοις καὶ νέοις ἐν δεχθῆναι δευκατέοντον, οὐ μὲν ἀλλὰ τῆς πλείστης ἀπειπίπτουσιν ἀσφαλείας καὶ ἀγνοίας δι' αὐτοῖς, ἀπὸ ἐλατῶν φύσεων ταυτοῦ ἀμύχανοι τῶν οἱ μὲν γὰρ ἀμύχανη τῆς καὶ φησὶ τῆς λέγει: τοῖς ὀνομαῖτες ἀν' ἑαυτῶν καὶ βεβαιώσασθαι τὸ λόγον, ὡς ἔχουσι τῶν ἐν ἡμῶν συνετείνθησιν οἱ δὲ ὑπο φιλοημίας ἀώρου καὶ κενῆς πρὸς ἐτέροις ἀμίλλης, ὁξύτητα καὶ δυνάμιν διμαθείας ἐπιδεδυμένον, πρὸς ἡμῶν, ἔχον ὁμολογεῖντες, ἔλαμβάνουσιν' εἴτα συμβαίνει τοῖς μὲν ἀδημοσί καὶ σιωπηλοῖς ἐκείνοις, ὅταν ἀπέλθωσι, λυπεῖν αὐτοῖς καὶ ἀπορροῦν, καὶ τέλος αὐτοῖς ὑπο αἰάντης ἐλαυνομῶν, σὺν ἀμύχανη μείζονε τοῖς εἰποῦσιν εἰσολθῆναι, ἀναπυνητανομῶν καὶ μετατρέποντας τοῖς ἢ φιλοημίας καὶ δραπέτην αἰεὶ πρὸς ἑαυτῶν καὶ ἀποκρίπτῆν σιωποῦσθαι τὴν ἀμαθίαν. πᾶσαν οὖν ἀπώσασθαι τὴν ποσαύτην βλακείαν καὶ ἀλαζονίαν, πρὸς τὸ μαθεῖν καὶ πρὸς ἑαυτῶν τῆς ἀφαιρίας τὸ χρονοῖμας λεγόμενον ὄντες, ὑπομῶν τοῖς τῶν ἀφαιρίας δοκῶντων γέλωτας. ὡς περὶ ὁ Κλεωνῆς καὶ ὁ Ξενοκράτης, βραδύτεροι δοκῶντες εἶναι τῶν σχολαστῶν, ὅσα ἀπεδίδρασκον ἐκ τῶν μὲν τῶν, ὅσα δὲ ἀπέλαμνον, ἀλλὰ φθάνοντες εἰς ἑαυτοῖς ἐπαύσειν, ἀγχείοις τε βραχυσῶμοις, καὶ πεινακίσι καὶ λαῖς ἀπέκασσοντες, ὡς μόλις μὲν πρὸς ἀμύχανη τοῖς λόγοις, ἀσφαλῶς ἢ καὶ βεβαιῶς τῶν ἐρωῦντες. οὐ γὰρ μόνον, ὡς φησὶ Φακυλίδης,

Πολλὰ ἀπατηθῆναι διζήμενον ἐμμεναι ἐσθλόν' ἀλλὰ καὶ γελασθῆναι δὲ πολλὰ, καὶ ἀδοξῆσαι καὶ σκώμασθαι καὶ βωμολοχίας ἀναδέξασθαι, ὡσαύτως πᾶσι τῶν θυμῶ καὶ κατὰ τὴν πᾶσιν αἰμαθίαν. οὐ μὲν ὅσα δὲ τῆς πρὸς ἐλατῶν ἀμύχανη ἀμελητέον, ἢ ἀμύχανοισιν οἱ μὲν ὑπο νωθείας, ἀπείδεις καὶ κερπῶδες ὄντες, (ἔγδ' ἐτέλοισι

γνώμηνοι καθ' αὐτοὺς παρ' ἑαυτῶν ἔχον, ἀλλὰ παρέχουσι
 τὰ λέγοντι, πολλάκις ἐκπαινομένοι οὗτοι τῶν αὐτῶν
 ὡς παρ' ἀπείρους νεοσσοὺς, κεχηνηότες αἰεὶ πρὸς ἀλλότριον σό-
 μα, καὶ πρὸς ἐπιμονὴν ἤδη καὶ διαπεπονημένον ἢ ἄλλων
 ἐκλαμβάνειν ἐθέλοντες) ἕτεροι δ', προσοχῆς καὶ δειμύ-
 τητος ἐν δέοντι θηρώμενοι δόξαν, ἀποκναίονσι λαλίᾳ καὶ
 περὶ τὰς λέγοντας, αἰεὶ πρὸς ἀπεροσώτους ἢ οὐκ
 ἀναλκῶν, καὶ ζητιῶντες ἀποδείξαι τῶν οὐ δεομένων οὕτως
 — ὁδὸς βραχὺ γίγεται μακρὰ, ὡς φησι Σο-
 φοκλῆς, οὐκ αὐτοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις. ἀπλάμ-
 βανόμενοι γὰρ ἐκάστοτε κενῶς καὶ περὶ τῆς ἐρωτήσεως, τῆς δι-
 δάσκοντος, ὡς παρ' ἐν σιωδίᾳ, τὸ ἐνδελεχὲς ἐμποδίζουσι
 τῆς μαθήσεως, ὅπως αἰεὶ καὶ διατεθείας λαμβανούσης
 οὗτοι μὲν οὖν καὶ τὸν Ἰερώνυμον, ὡς περ' οἱ δεξιοὶ καὶ γλί-
 φροι σκύλακες τὰ δέρματα δάκνοντες οἴκῳ, καὶ τὰ τίλμα-
 τὰ τίλκοντες, τῶν θηρίων αὐτῶν οὐχ ἀποθνήσκουσι. τοῖς δὲ δε-
 γροῖς ἐκείνοις ὡς ἀκαλῶν, ὅταν τὰ κεφάλαια τῆς νοήσεως
 περὶ λαβῶσιν, αὐτοῖς δὲ αὐτῶν ἴσως σιωπήσῃ, καὶ τῆ
 μνήμη χεραγωγῆν τῶν ἄλλων καὶ τὸν ἀλλότριον λόγον οἷον
 δεχθῆναι καὶ σπέρμα λαβόντας, ἐκτρέφειν καὶ αὐξάνειν οὐ γὰρ
 ὡς ἀγρίων, ὁ νοῦς ἀποπληρώσεως, ἀλλ' ὡς ἐκκεκαυμένου
 μόνον, ὡς περ' ὕλη, δέεται, ἱμῶν ἐμποιοῦντος ἄρεπκῶν, καὶ
 ὄρεξιν ὅτι τῶν ἀλήθειαν, ὡς περ' οὐδ' εἴ τις ἐκ γάτων
 πρὸς δέομας, εἴπα πολὺ καὶ λαμπαρῶν ἄρων αὐτῶν κα-
 ταμῶμοι δὲ τέλους θαλπόμενοι, οὕτως εἴ τις ἡκῶν λογοῦ
 μεταλαβὼν πρὸς ἄλλου, οὐκ εἴεται δὲν φῶς οἰκείον ἐξά-
 πῃ καὶ νοῦ ἴδιον, ἀλλὰ χαίρων τῆς ἀκοῆς, καὶ τῆς θελ-
 γῆς, οἷον ἐρόδῳ ἔλκε καὶ γάνωμα, τῶν δόξαν ἀπὸ τῶν
 λόγων, τὸν δὲ ἐν τῷ ἄρωμα τῆς ψυχῆς καὶ ζῶνον οὐκ ἐκτε-
 θεμακεν, ὅσοι δὲ ἐξέωκε διὰ φιλοσοφίας. εἰ δὲ πινος οὖν
 πρὸς ἀκοῆσιν ἕτερου ὡς ἀκαλῶν, δὲ καὶ τῶν μὲν εἰρη-
 λήμου μνημονεύοντας, ἀπὸ τῆς ἀμα τῆς μαθήσεως τῶν εὐρεσιν,
 ἵνα μὴ σφοδρῶς ἐξὶν μηδὲ ἰσορροπῆν, ἀλλ' ἐν ἀφῆτον καὶ
 φιλόσοφον λαμβανόμενον, δεχθῆναι τῶν καλῶν βιῶναι, τὸ κα-
 λῶς ἀκούσασιν νομίζοντες.

A nolint seorsim ipsi laborem dicendo impendere, saepenumero eadem de re interrogado negotium faceffunt doctori: instar implurium pullorū semper ad alienum os hiantes, cupientesq; omnia sibi iā ante ab aliis preparata & elaborata tradi. Alii attentionis & acuminis gloriā non suo aucupantes loco, garrulitate & curiositate magistrōs obtundunt, semper aliquid non necessarium in disputationem trahentes, demonstrationesque rerum nihil ad institutum facientium quærentes.

Hoc pacto iter brene quod sit, longum redditur, vt Sophocles ait, non ipsis tantum, sed & aliis. nā identidem vanis & superuacancis interrogationibus magistrum occupantes, veluti in faciundo itinere, impediunt continuationem doctrine, interceptæ atque moram passæ. Atque hi quidem, vt Hieronymus sentit, similes sunt ignauorum actimidorum canum, qui quā domi pelles mordeant, ac villos vellant, ipsas feras non tangunt. Segnes autem illos hortor, vt quum capita rerum animo complexi fuerint, ipsi suo marte reliqua apponāt, memoriaq; inuentionem quasi manu ducant, & orationem alterius veluti initium ac semen accipientes, enutrient atq; augeant. Non enim vt vas, ita mens quoq; impleri opus habet: sed fomitem tantum & alimentū (sicut materia effectoris eget) requirit qua incitetur ad inueniendū, & ad veritatis indagacionem feratur. Sicut ergo fatuus sit q; à vicino ignem petens, inuento ibi splendido foco ppetuo adfideat & se calefaciat: ita si quis ad alium accedens discendi causa, nō existimet suū se peculiare sibi lumen debere accendere in sua mēte, sed gaudeat auditione eaq; se oblectās magistro semper adfideat: is ruborem quidem nitoremque opinionis quendā audiendo sibi parat, sed internā animi ætuginem flammis non excoxerit, neque caliginem luce philosophiæ dispulerit. Quod si igitur alio præcepto vsus est ad rectam audiendi rationem, oportet nos huius quod modo exposui, memores, simul cū discendo inueniendi exerce facultatem: vt quum statuerimus principiū recte viuendi esse recte audire, habitum nobis non sophisticæ ostentationis aut nudæ cognitionis, sed animo impressum philosophicumque paremus.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Πῶς αὐτὸς διακρίνει τὸν κέλευθα τοῦ φίλου.

Ὡς σφόδρα φιλεῖν ἑαυτὸν, ὡς Ἀντίοχος φιλοπάσπε, φάσκοντι, συγγνώμῳ μὲν ἀπὸ τῆς ὁ Πλάτων διδοῖαι φησί. κακίαν δὲ σὺν πολλῶν ἄλλων ἐγγίνεσθαι μεγίστην, ὅφ' ἡς οὐκ ἐστὶν αὐτῷ κριτικὸν διακρίνον ὅσοι ἀδελφῶν εἴη. τυφλοῦται γὰρ τὸ φιλοῦν πρὸς τὸ φιλοῦν, αὐτὸς μὲν μαθὼν ἐπιδοτῆ τὰ καλὰ ἡμῶν καὶ διώκων μᾶλλον ἢ τὰ συγγενῆ καὶ οἰκεία. τὸ τὸ καλὸν πολλῶν μετὰ τὴν φιλίας δὲ ρυχωεῖαν δίδωσιν, ὀρηκτικῆς ἐφ' ἡμᾶς εὐφρυνῆς ἐγγίβη τὴν φιλαυτίαν, διὸ αὐτὸς αὐτοῦ κέλευθα εἰκαστος ὡν πρὸς τὸν καὶ μέγιστος, ἔχλαπεῖως πρὸς ἑαυτὸν τὸν

PLVTARCHI

Commentarius, Quomodo possit adulator ab amico internoſci.

P v d Platonem est, Antioche Philopappe, veniā omnes dare ei, qui sui sese maximo teneri amore profiteatur: verū præter alia hoc summū ex amore tali vitium in animo hominis existere, quod iustus sui ipsius incorruptusq; esse iudex nequit. cæcus. n. est rei amatæ cognitor qui amat: nisi quis adfuecrit pulcra potius in precio habere ac lectari, quā cognata quæ sint & domestica. Hoc vitiū adulatori sub specie amici sese ingerendi magnam aperit fenestram opportuna ad nos subigendos arce vrenti nostro amore nostri: qui amor facit, vt quisq; sui ipsius assentator cum sit primus atq; maximus, non difficulter admittat externum,